

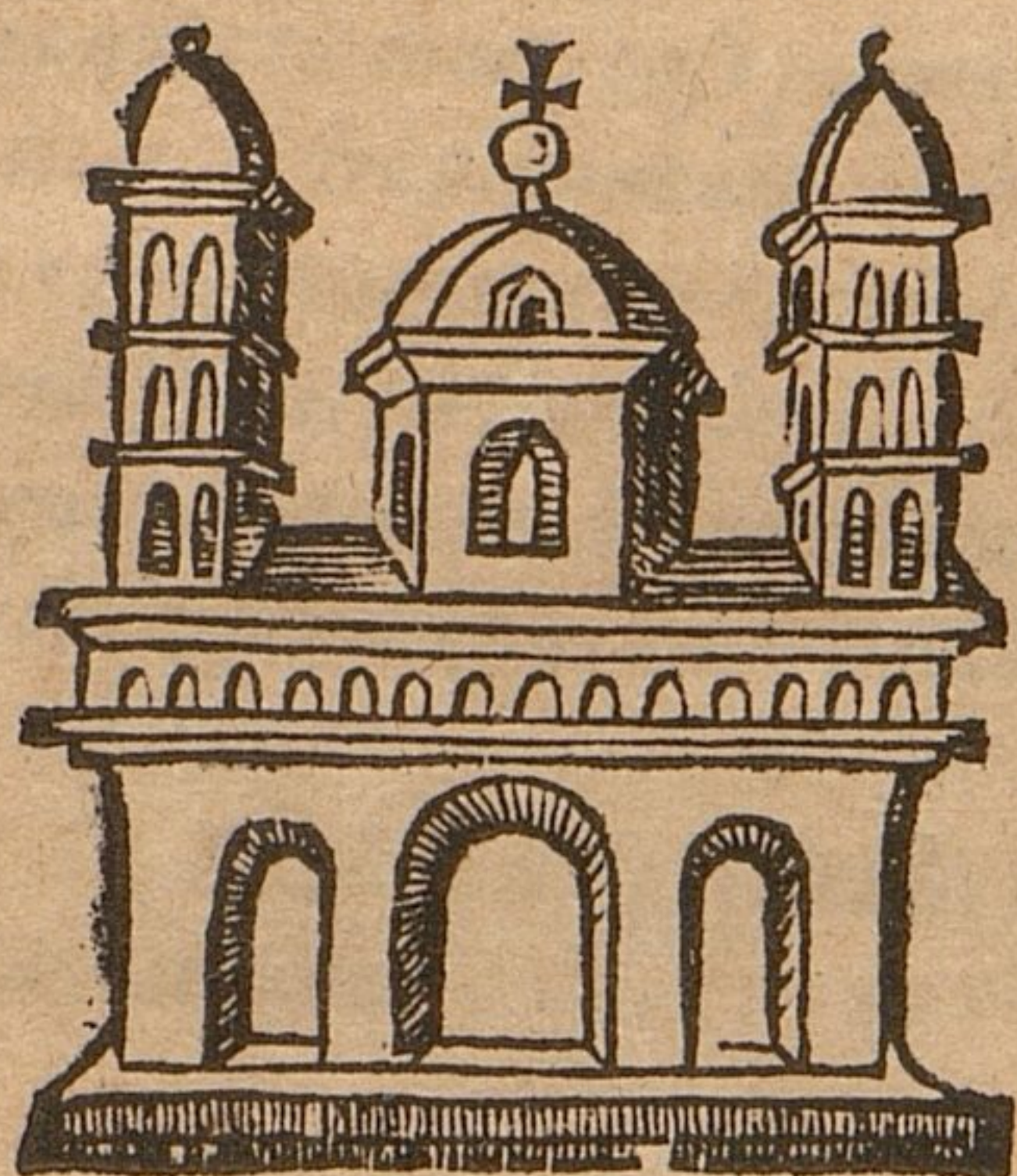
LEBEN
9

Ce. 349

PK(5)

4
POEMATVM
LAMBERTI LV,
DOLFI PITHOPOEI,
DAVENTRIENSIS, LI-
BER QVINCTVS, QVI EST
SILVARVM secundus:

ad
HIPPOLYTVM à COLLIBVS, IVRIS
Consultum & in Academia Eitelbergensi
Antecessorem.

✻ B & D ✻

SPIRÆ NEMETVM.
TYPIS BERNARDI ALBINI,
ANNO 1588.

Lambert Ludolf Helm

✓

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

L
T
H
M
B
A

L A M B E R T V S P I.
T H O P O E V S M E O H I P P O -
L Y T O A C O L L I B V S S A L V -
tem dico.

HIPPOLYTE excelsos referēs cognomine colles,
Ingenio stirpis lumen & arte tua,
Iam pridem quarto comprehensa poemata libro,
Tenuē licet, nostri pignus amoris habet
BORCKIUS ingenio iuuenis virtuteq; prestās,
Et patria, & stirpis fama decusq; sua.
Accipe tu quinto comprehensa poemata libro,
Hacq; tibi nostri pignus amoris habe.

E I T E L B E R G A E, postridie eidus
Iunias, anno C I D. I D. X I V C.

u 2

IN EFFIGIEM FRIDERICI
 III. PII. COMITIS PALATINI AD
 Renum, Ducis Bauariæ, S. R. Imperij VII. viri Electo-
 ris, benignissimi Ecclesiæ Dei nutricij, & fortissimi
 ac constantissimi sinceræ religionis
 Christianæ defensoris.

PArua tuos nobis, Friderice, tabellula vultus
 Exprimit, at toto nomen in orbe viget.
 Expeteris, coleris, laudaris, amare, Ducemq;
 Exoptant similem curia, templa, schola.
 Sed frustra, non hoc ingrati crimina mundi,
 Et spretus veræ religionis honos,
 Nec contempta tua meruit constantia mentis,
 Et quod in inuictopectore robur erat.
 Prasentisq; tuî multis derisa superbè
 Cura Dei, & simplex cum bonitate fides.
 Spernit enim incolumẽ virtutẽ vulgus & odit,
 Sublatam ex oculis inuida corda probant.
 Ergo tuî desiderium, Friderice, manebit,
 Sidera dum cælum, gramen habebit ager,
 His, quibus est veræ studium pietatis, & omnes
 Sincera cupiunt mente cauere dolos.
 Quinetiam, ruptis natura legibus, absint
 Sidera si cælo, gramen & arbor humo,
 Fractus & in nostrum caput illabatur ut orbis,
 Inq; nouum redeant pontus & astra chaos;
 Vis

H E R R N A C H

D E I N E M W I L L E N .

Vis inuicta tamen veri, laudesq; perennes
 In terris uiuent, Diue Fridrice, tua,
 Quodq; Palatina primus ditioe tueri,
 Occiduas Reni quã Nicer auget aquas,
 Ausus es, atq; illinc animus & pectore firmo
 Spargere, totius quã patet orbis iter,
 Dogma suo Dominus cur & quæ symbola verbo
 Addiderit, quo sint hæc capiendâ modo,
 Et quæ Teutonica, duce te, teq; auspice genti,
 Tristibus ex tenebris lux patefacta nitet,
 Pura, antiqua fides, pietas sinceraq; Christi
 Relligio, humano non uitiata luto,
 Cuius in egregio non ullus corpore nauus,
 Et non ulla usquam ruga senilis erat.
 Illa, inquam, solidis uerbi subnixâ columnis
 Diuini, humana nil rationis egens,
 Prasidio firmata Dei, dextrâq; potente.
 Sumtibus & studio. Diue Fridrice, tuo
 Sparsa per innumeras felici sidere gentes,
 Quæ mundi vasto cunq; sub axe colunt,
 Palma instar florebit ouans, immotaq; fructus
 Optatos seclis, & sine fine dabit.
 Nec licet hæc contra Satanas cõspiret, & omnis
 Heu nimium Latio dedita turba choro,
 Cũq; Fabro Figulus, cum arguto pectine Textor,
 Et placida funem Neetere doctus oui.

Gnarus

Gnarus & alitibus lapidosa obtrudere Corna,
 Dum bona se misera prendere grana putant,
 Illinere & laqueo fallacem Muribus escam
 Callidus, ut lardi pingua frustra petant,
 Quidquam proficiet. viget aeternumque, vigebit,
 Non nisi quod Christi numine surgit opus.
 Utque sua tandem frustrati spes, dolisque,
 Exsulum flammis flumina, vincula crepent;
 Dum fragili saevum quarent illidere dentem,
 Offendent solido, victaque turba ruet.
 Invidia infelix, Satana frendente, relictis
 Fraudibus, & mœstas dilaniata comas
 Adspiciet toto verum splendescere mundo,
 Et cupiet facti pœnituisse sui.
 Sed cupiet serò. siquidem iustissima lex est,
 Artifices fraudum fraude perire sua.
 Sic erit. & stabunt summi decreta parentis,
 Pro lege & sanxit quæ grege cuncto suo,
 Ipse tuum cor edas, Satana scelerate, cruentis
 Unguibus & rumpas ilia, Fabre, licet.
 At nos hac quoties pictos in imagine vultus
 Adspicimus memores, Diue Fridrice tuos,
 Supplicibus dextris lacrymisque, fluentibus omnes
 Offerimus summo vota precesque Deo,
 Gratuita nostri bonitate misertus ut orbi
 Usque duces similes det, Fridrice, tuû.

MEMORIAE ET HONORI
PRINCIPI OPTIMI ET SAN-
ctissimi

flens scribeb. eidib. Martiis anni à nato
Christo M. D. LXXVII.

EPITAPHIVM EIVSDEM.

Hic Friderice iaces Elector Tertie; nòrunt

Cetera cum Reno Tiberis, Iberus, Arar.

Obiit placidissimè in Domino, Eitelber-
gæ, 7. Kalend. Nouembr. circa 4. pomeri-
dianam, anno Christi 1576. ætatis 62.

Electoriæ dignitatis 18.

ILLVSTRISSIMO PRIN-
CIP ET GENEROSISSIMÆ INDO-
lis, maximæque & optimæ spei puero FRIDERI-
CO, Comiti Palatino ad Renum, Duci Bauariæ &c:
LVDOVICI VII. Electoris Palatini filio vnico, FRI-
DERICI III. PII, Electoris Palatini, nepoti Illu-
strissimi Principis IOHANNIS CASIMIRI, Co-
mitis Palatini ad Renum, Ducis Bauariæ &c. Tutoris, &
Electorijs Palatinatus Administratoris pupillo,
Electorijsque Palatinatus heredi, Do-
mino meo clementissimo S.D.

(terni,

Nomen aui referens, Princeps Friderice, pa-

(Qui magno claros nomine vincit auos,

Et gentilitiis insignibus addidit enses

Quæq; est Imperij cum cruce Sphæra decus,

Et La-

Et Latij extirpans mendacia vimq; Tyranni,
 Nequiter incautas decipientis oues,
 Præcipuè numen fictum, idolumq; Maozim,
 Ausonij culmen præsidiumq; Dei,
 Quod veneràs vulgi præceps demētia, clausum
 Pollinis in tenui, prò pudor, orbe putat,
 Afferuit meritos Christoque sacrauit honores,
 Templascholasq; iubens vera docere suas)
 Magna Palatina spes & noua gloria stirpis,
 ET SIMMERRAEAE tertia palma domus,
 Magnorum pace & bello sate sanguine regum,
 Ingenui vultus ingenijq; puer,
 Hac tibi quæ vatis cultissima metra Faerni,
 Metra Venusinis æquiparanda metris,
 Rebus plena bonis, verbisque polita disertis
 Offero, clementi fronte manuque cape,
 Et memore doctis usu parere magistris,
 Ter. quater, attentè lecta, relecta lege,
 Parua quidē fateor, sunt hæc tamē optime Prin
 Ergate studij pignora certa mei. (ceps,
 Phryx licet AEsopus tenerum puerilibus annis
 Ingenium potis est erudisse tuum,
 Et Sophiam præter, morum præcepta bonorum
 In variis vitæ casibus apta dare.
 Ludicra subtilis sunt hæc figmenta cerebri;
 Ast eadem menti ludicra grata bonæ,

Fortiùs ac meliùs magnas qua sæpe secant res,
 Seria quàm grandi & dicta seuera sono.
 Nocturna, hac præter, versareq; suesce diurna,
 Scripta Dei iussu Biblia sacra, manu.
 Inde petens lapsum & generis primordia nostri,
ΣΩΤΗΡ in Christo discito nosse Deum.
 His prima historias iungens ab origine mundi
 Discito magnorum fortia facta ducum,
 Et tua cum primùm matura adoleuerit ætas,
 Virtute eximios vincere discite duces.
 Nosse Deū, decus est & magni maxima virtus
 Principis, at post hanc proxima, nosse suos.
 Ut talis semper sis & Friderice, voceris,
 Discito nosse Deum, discito nosse tuos.
 Sit Fridericus auus vera pietatis imago,
 Sit tibi, mactæ animi, sit generose puer,
 Et patris exemplo Ludouici, templa scholasque
 Munifica promptus discite fouere manu;
 Magnanimus, clemēs, cōstans. sincerus amāsque
 Ut tibi commissi sis, Friderice, gregis,
 Prisca tibi ut semper grauitas virtusq; pbetur
 (Vindicat hanc genti Teutonibus ora sua.)
 Quotidie exēplum præbet tibi patruus, ingēs,
 Patruus & belli clarus & arte togæ,
 Maternū referens qui nomine auumq; paternū
 Nunc aqua Reni lege tuctur aquas.

Custode

Custode hoc mores tutoreq; discere dignos
 Principe, te, magno fata benigna sinunt.
 O te ter tali tutore quaterq; beatum.
 Verius hunc verum dixeris esse patrem.
 Virtutem ex tanto patruo, verosq; labores,
 Et patriæ curam disce tenelle puer.
 Virtuti à teneris multum est assuescere vera,
 Et mentem studijs excoluisse bonis.
 Nunc igitur, nunc Dux generose, pueritia flores
 Dum tibi, dum pura est & tua testa recens,
 Mature monitis mentem melioribus offer,
 Adhibe nunc puro pectore verba puer.
 Quo primū imbuitur, semper noua seruat odorē
 Testula, siue bonus, siue sit ille malus,
 Nec facile eluitur, sed in imis partibus hæret,
 Quem semel hauserunt veller a pura color.
 Viue, vale; seros latum te seruet in annos,
 Qui nutu terras & regit astra, Deus.
 Sume etiam vultu, Princeps Generose, sereno,
 Qua tibi deuoto pectore metra fero,
 Parua quidem, sed enim studiis puerilibus apta.
 Nostra tibi melius nil dare Musa potest.
 Ipsi grata Deo est simplex pauperq; voluntas,
 Nec pretium, sed mens, munera grata facit.

II X. Kalend. VII. breis, clō. id. xv. c.

* *
*

IN ORATIONEM I. DE
 studio Poetices habitam in Acade-
 mia Eitelbengensi, eidibus
 Octobris, 1584.

ILLVSTRISSIMO PRINCI-
 PI, GENEROSISSIMÆQUE INDOLIS,
 & maximæ optimæque spei puero, FRIDERICO, Co-
 miti Palatino ad Renum, Duci Bauariæ, LVDO-
 VICI VII. Electoris Palatini filio, Domi-
 no meo clementif-
 simo.

*C*Vi dono genij breuis libellum,
 Qui mea nimis exit officina
 Festino pede, supprimendus annos
 In nouem potius, monente Flacco?
 En Fridrice tibi, tenella cuius
 In vestigia magna, crescit atas,
 Auita benè laudis & paterna,
 Patru studio & labore IANI.
 Tu meas etenim putare nugas
 Soles esse aliquid, tuig, sape
 Mihi signa fauoris edidisti
 Erga me liquida, hic referre cuncta
 Qua longum nimis & foret molestum.
 Hac ergo memori tenere mente,
 Et meam, tenuem licet, vicissim

Anniter

Annitar tibi sedulus probare
 Opellam reuerenter & modestè,
 Et promptum studium, tuamq; quamuis
 Rudi carmine, stridulaq; auena,
 A Etatem teneram, indolemq; celsam
 Ad vera decus incitare pergam
 Virtutis, patrium beatus olim
 Cum laude ut merita solum gubernes,
 Tui nominis & celebritate,
 Tuorumque salute subditorum,
 Nec unquam patiare, ut amplitudo
 Et licentia te potentis aula,
 Et regni, κόλακων & improborum
 Fraudes, nequitia, & leues susurri
 Transuersum rapiant, suisq; captum
 Artibus retrahant bene instituto
 A cursu pietatis, & scholarum
 Musarumq; & amore iusti & equi.
 At velut Siculi camæna vatis
 Ciuem iure suum, vafrumq; vatem
 Commendans Epicharmon, hoc celebrat
 Ipsum busti epigrammate elegante,
μικροῖς χρησίμα πολλὰ παίσιν εἶπεν;
 Sic tu Dux Friderice, spes decusq;
 Stirpis eximium tua, vereri,
 Amare, & colere, & piè fouere,

Vt laudabiliter facis, deinceps
 Perge omnes, teneri tui tabellam
 Qui rasam ingenij student polire
 Sanctis moribus, integraq; vita,
 Artiumq; scientia bonarum,
 Et virtutibus usq; quae potentem
 Et bonum deceant bonisq; natum
 Avia & proavis, parentibusq;
 Principem, columnen suis futurum
 Quondam praesidiumq; dulce terris,
 Et cura studioq; qui fideli,
 Vt sagax Epicharmus ille fecit,
 Dicunt χρῆσιμα ποικῶ & usque scribunt
 Praeclara puero spei indolisq;
 Heroae tibi, regiaq; stirpis, (NEM
 In his GRVN RADIVM magistrū OTHO.
 Et mirum artificem tuae regenda
 Auleq; & studij, puertiaq; GVM
 Et LINGBLSHEMIVM tibi GEOR-
 Bonis artibus adaitum excolendo
 MICHAELVM, ingenio valentem & arte,
 Doctrinaq; virum elegantiore,
 Linguarumque peritia exterarum,
 Qui legum Themidosque Doctōr audit:
 Cari & prouida cura quos fidelis
 Tutoris tibi patruisque iunxit

Custodes

Custodes Ephorosque diligentes
 Aetati teneraq; lubricaq;
 Ad vera pietatis & bonarum
 Amorem studiumque litterarum,
 Ad mores placidos, graues, benignos,
 Lenes, magnanimo Duci decoros,
 Ad castam, Friderice, sobriamque
 Dux, molli meditantam ab ungue vitam,
 Formanda, veluti suum regendum
 Quondam tradidit & docendum Achillem
 Pelus Philyridaq; Nestoriq;
 Vt ῥητῆς fieret λόγων, & ἔργων
 ἔρκετῆς à teneris puertia annis.
 Hanc quoque exiguam, rudemque strenam,
 Rara pagina quem facit, libellum,
 Nostra quem generose, Musa, Princeps
 Fert tibi, placida ut solesq; leta
 Mente atque accipe fronte, disputantem
 Scriptura tenui, styloque leni,
 De fonte & studio Poëticae artis:
 Nam verè Sículus canit poëta,
 Suum ciuem Epicharmon, & Poëtas
 Bonos, Pierijs sacros Deabus
 μικροῖς χρήσιμα πολλά παίσιν εἰπεῖν.
 Sic seros hilarem & benigna seruet
 Dei dextera te valentem in annos,

*Florentem ingenijque corporisq;
Bonis omnigenis, decus perenne
Futurum patrij solique auiti.*

Eitelbergæ, Kalend. Ianuariis inchoanti-
bus à nato Christo cl. 15. xxcvi. annum,
quem Celsitudini Tuæ, totiq; Ecclesiæ &
Reipublicæ Christianæ precor opto-
que lætum, tranquillum, & fe-
licem in Domino.

Problema ex Iöbi historia, in gratiam Nobilissimi, do-
ctissimi, & Optimi viri, Ottonis à Grürade, & clarissimi
virtute doctrinaque Doct. Georgij Michaelis Lingelshe-
mij, Jurisconsulti, Aulæ vitæque & studiorum Illustrissimi
Principis Friderici, Comitis Palatini ad Renum, Du-
cis Bauariæ, &c. Ephororū & Moderatorum,
carmine explicatum.

*S*cripta sacri nobis instinctu oracula flatus,
Biblia præcipuo qua nomine sacra vocamus,
Quid Pietas fidesq; Deo patientia possit,
Nobile proponunt nobis exemplar Iobum.
Diuitiis etenim gnatisq; & nomine claro
Spectatum, veraq; nihil pietatis egentem,
Dilectumque Deo multis præmillibus unum,
Præcipitem solio sic deturbavit ab alto
Prospera commutans aduersis. gaudia luctu

Ille

Illa Dei miro mortalia cuncta tenore
 Dexteram nunc versans huc, & nunc iugiter illuc,
 Ut miseros inter foret ille miserrimus omnes,
 Vnus qui reliquos inter praeferat omnes,
 Regali nuper tecto conspectus & ostro,
 Diues agro, diues thalamo, sanique vigore
 Corporis, atque suis dux & patronus amicis.
 Trina camelorum latis palantia campis
 Millia cui paullò pascebant arietè, bouesque
 Millemi, atque ouium foetarum millia septem,
 Et simul his asina quingenta, pinguibus aruis,
 Aedibus in magnis cui munda & laeta supellex,
 Cui modò erant septem praestanti corpore gnati,
 Cui modò tres animo & praestantes corpore gnata,
 Omnes florentes aetate & viribus omnes
 Integris, solidumque fouentes corde vigorem,
 Cui magno famuli numero, famulaeque valentes,
 Vnius ad nutum Domini seruire parati,
 Nobilior Solem versus quo nullus Eoum,
 Omnibus in terris, illo vivebat in auro;
 Hunc, non praecipuum propter nullique patratum
 Criminis aetate genus, sed quod sanctissima summi
 Et veneranda Dei nobisque tremenda potestas,
 Cuncta suo iuste moderans mortalia nutu,
 Exercere suum tali certamine seruum,
 Euentu optato atque animo decreerat amico,

Totus ut exemplo miro cognosceret orbis,
 Quàm Pietas, quàm sit fidei constantia vere
 Grata Deo, & duris victrix patientia rebus;
 Hunc, in quâ, hunc opibus raris & nuper honore
 Conspicuum tanto ante alios insigniter omnes,
 Supremo mandante Deo sic luctus & ingens,
 Tabo deformatum artus, afflixit egestas,
 Omnibus ut terris, quas Sol oriensq; cadensque
 Adspicit, haud alius quisquam infelicior esset.
 Namq; boues, tardasq; asinas, grâdesq; camelos,
 Quotquot erât, magno grassâs Chaldaus abegit
 Impete, & occisis pecoris custodibus, hostis
 Sebaus, plenos populâs crudeliter agros. (Ihra,
 Mox & oues summa (horrendû) delapsus ab æ-
 Cum miseris cunctas rapuit pastoribus ignis:
 Post ea, cùm festus agitarent lata diebus
 Tres gnata, septemque simul conuiuia fratres;
 Ecce ruens summo violentus ab æthere turbo
 In latus impulsas euertit funditus ædeis,
 Oppressitque una gnatos gnatasque ruina.
 Tandem etiam ipsius Satanas aggressus Iobi,
 Ulceribus corpus fœdis, sanieque cruenta,
 Imâ usque ad plantâ, capitis de vertice summo,
 Deformem putri scabie sic reddidit, omnes
 Ut miserum noti & detestarentur amici,
 Præ reliquis veluti cunctis mortalibus unum,
In se

In se qui lesi commōrit numinis iram,
 Soluat & occulio tantas pro crimine pœnas.
 Ipsam quin etiam thalami vitæque iugalis
 Semineci sociam indignè insultare marito
 Nil pudet inque malo verbis augere dolores;
 Inunc, i reliquis, ait, vi sapientior vnus
 Omnibus, heu miser, in toto mortalibus orbe,
 Credetuos tua, te, cœli terraque potenti
 Esse Deo curæ, crebros altaribus agnas,
 Et sacros illi succendere iuris odores,
 Illum præcipuo venerari stultus honore (nes.
 Posthac perge, λόγοι Deus & mera fabula Mæ.
 Scilicet hic pietatis honos, hæc præmia reddit.
 Ille suis tuus ille Deus cultoribus, hi sunt,
 Hi vitæ fructus sanctè iustèque peractæ.
 Quin morere, iniustoque Deo maledicta reponēs,
 Sponte tua tantis citus his te subtrahere pœnis,
 Et tenuis animam corpusque; resolvere in auras,
 Sis nihil ut deinceps, veluti nihil ante fuisti.
 Talia, dum subitam temere exardescit in iram,
 Improbabilis blasphemus coniux profundit ob ore.
 Ille iacet gemitu lassus sæuoque dolore,
 Et varias tacito versat sub pectore curas,
 Totius admirans tam mira arbitria mundi,
 Quis mutat læta aduersis, aduersaque lætis,
 Ille potens iustusque poli terraque creator,

Egelidos inter cineres, tristeisque fauillas
 Vix spirans, lacerisque miser vix ossibus hæres,
 Vxori propriae & cunctis exosus amicis,
 Supremi tanquam sceleratus numinis hostis;
 Et modò qui mensa lectoque beatus eburno,
 Ante alios ostro latè splendebat & auro,
 Huic eheu ex opibus tantis vix testula vilis
 Vnaque iam superest, sanie taboque fluenteis
 Quis miser abradat crustas scabièque malignã.
 Sic tantas euertit opes, & nomen Iobo
 Abstulit eximium præscriptæ terminus horæ,
 Nec perspecta quidem nobis, sed iusta voluntas,
 Qui regit imperio terras & sidera summo,
 Iebouæ, mutans aduersis prospera rebus,
 Et, quoties ipsi libitum est, aduersa secundis,
 Fortuna ut nomen cæca nullum esse sciamus,
 Viuere sed cælo Dominum, qui cuncta gubernat,
 In quamcunque velit, flectens mortalia, partem.
 Non tamen infractò tantam fert pectore cladem,
 Sed sancto voces has ore profatur Iobus;
 Nudus in has veni terras, hinc nudus abibo.
 Sic eat, ut Domini decreuit sancta voluntas,
 Cuncta mihi hæc dederat Dominus, cuncta abstulit idem.

Aeterno Domini nomen celebretur honore.
 Si lata accipimus Domini de diuite dextra

Mortales

Mortales, animo cur non & tristia grato,
 Et, quaecunque volet nos hic ferre ille, feramus?
 Aeterno Domini nomen celebretur honore.

Talia, dum Domini secum miranda volucab
 Iobus facta, pio tranquillus pectore fatur,
 Nec tumido Dominum contra delitigat ore,
 Sed gemit & sortem patiendo vincit acerbam.
 Nam velut ignitis fuluum fornacibus aurum
 Purius excoctum, maiore coruscat honore,
 Postque hiemem lögam, tempestatūq; procellas
 Clarior effulget lato Sol aureus orbe;
 Sic Dominus fidum duri certaminis igne
 Spectatum satis, & donandum iam rude servū,
 Magnaq; pro meritum patiendo premia Iobum,
 Victorem ex ipsis vicini faucibus Orci,
 Ulceribus, scabieque mala, taboque cruento,
 Fimetoque putri, & caeno, gelidisque fauillis
 Et cognatorum probris, odioque maligno,
 Indignoque sua risu, dictisque nefandis
 Coniugis, infractum morbo saevoque dolore,
 Ereptum dextra forti, miroque favore,
 Viribus integris rursus sanoque valentem
 Corpore, cognatis gratum, uxorigue placentem
 In sua restituens, maiore ornauit honore,
 Quàm prius, amissas magno cū faenore reddens
 Largus opes, cladēq; & luctū in gaudia vertens.

Trina camelorum cui nuper millia, cumque his
 Mille boues, ouium fœtarum millia septem,
 Quingētæque asina pascēbant pinguibus aruis,
 Huic pēsante bonis Domino mala, dānaq; lucro,
 Sena camelorum latis iam millia campis,
 Et bis mille boues, ouium bis millia septem,
 Millenaq; asina. geminato ad flumina pascunt
 Agmine. & incolumes dumeta virētia tondēt.
 Quinetiam septem præstanti corpore gnatos,
 Et trinas animo & præstantes corpore gnatas
 Reddidit orbatō mundi moderator Iobō,
 Omnes florentes atate, & viribus omnes
 Integris, solidumque fouentes corde vigorem,
 Tanta verecunda quis gratia frontis, & oris
 Vis inerat, tribus his ut fœmina pulchrior vlla
 Omnibus haud foret in terris à Gadibus vsque
 Ad Gangem, Eoque extrema palatia Solis.
 Nec contenta tot & tantis auxisse benigna
 Dextra Dei, duro constantem tempore Iobum,
 Largiter hæc alijs cumulauit munera donis.
 Nāq; graue post hunc casum, & patiēter acerbū
 Deuictam sortem, diuino munere vitam
 Centenos, denosq; quater produxit in annos,
 Quam fuerat prius, ante alios felicior omnes,
 Aucltas inter opes, maioreque clarus honore,
 Et lata Iobus degens viridique senectā,

Natorum

Natorum vidit natos horumque nepotes,
 Incolumes sanctam cunctos traducere vitam,
 Amplius his donec pertasus viuere terris,
 Tranquilla tandem compositus morte quieuit,
 In cœlum vitæq; migrans melioris in aulam.
 Hoc igitur, miseri voluit mortalibus aui,
 Exemplo miro summi sapientia Regis
 Et Domini, cœli, terræ, Pontique potentis,
 In speculo veluti nobis ostendere claro,
 Quàm pietas, quàm sit fidei constantia vera
 Grata sibi, & duris durans patientia rebus,
 Aduerso que etiam sperandum tempore, namque
 Multa Deus, certa que vices mutabilis aui
 In melius referunt, per multos dextra reuifens
 Iuuat, & in solido rursus diuina locauit.
 Hæc alios præter multos patientis Iobi,
 Nobilis historia attentis lectoribus aptam
 Suggestit arguti doctique problematis ansam,
 Scilicet ereptas numero cum duplici summus
 Cœli, terrarum, Ponti moderator & æquus
 Arbiter, occulto mutans mortalia nutu,
 Largus oues asinasq; boues, grandeisq; camelos,
 Sena camelorum pro trinis millia, bina
 Millia pro bubus mille, & bis millia septem,
 Septenis pro ouium fœtarum millibus, & pro
 Quingentis asinis, asinarum mille, valentum

Pondera robusto gestare immania dorso,
 Reddiderit, numerum duplicās augēsque priorē;
 Cur non ereptos etiam cum duplicē gnatos
 Et gnatas, numero at contentus simplice tantū,
 Pro septem ingenio & praestanti corpore gnatis,
 Ingenio septem & praestanti corpore gnatos,
 Pro tribus ingenio & forma praestante puellis,
 Ingenio tres & forma praestante puellas,
 Haud iterū numerū duplicans augensque priorē,
 Idem reddiderit patienti promptus Iobo
 Ille potens cæli Dominus terraque creator?
 Hunc sibi si fors me iubeat quis solvere nodum,
 Iudicioque meo si sit certare paratus,
 Posse, putem, rectè sic hunc me solvere nodum;
 Nempe boues & oves, asina, grandesque cameli,
 Quos ferus in fontibus raptos mactarat Iobo
 Chaldaus, mandante Deo, Sebaus & hostis,
 Mactati vitam atque animā cum corpore perdūt,
 Et nihil effecti tenuis rediguntur in auras.
 Hos igitur prorsus cunctos amisit Iobus.
 At septem numero gnati, trinaque puella,
 Quos simul oppressit tristi domus alta ruina,
 Sic tentante fidem Domino patientis Iobi,
 Cum subita cuncti procumbunt morte perenti,
 Non animam vitamque suo cum corpore perdūt,
 Nec nihil effecti tenuis rediguntur in auras;

Sed

Sed superant anima post fata, poloque recepta,
 Cum Domino læta cœli versantur in aula,
 Exspectantq; diem postremam, cuncta gubernās
 Qua Deus has iterum proprio cū corpore iūget.
 Non igitur, non hos patiens amisit Iobus,
 Sed superam saluos cœli præmisit in arcem.
 Ergo boues & oves, asinas, grandeisq; camelos
 Iure Deus numero geminatos reddit Iobo,
 Illatumque lucro damnum maiore refarcit;
 At totidem tantum gnatos, totidemq; puellas,
 Quor prius exstiterant, numero cōtentus eodē,
 A Domino, Domino ante alios dilectus Iobus
 Accipit, & tanto latus pro munere grates
 Semper agit cœli Domino terraque potenti.
 Nos etiam sancto dociles suescamus Iobi,
 A Eterno Domini nomen celebretur honore,
 Dicere ab exemplo, & sincero pectore grates
 Assiduas cœli Domino terraque potenti,
 Seu læta aduersis mutet, seu tristia lætis,
 Et placida, illius quidquid nos sancta voluntas
 Ferre iubet, mente hoc moniti superare ferendo.
 Illius æterno nomen celebretur honore.

Eitelbergæ, postrid. eid. Iunias,
 anno clō. 10. xiv c,

B 5

V O T V M E T L A E T A
 ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΑΔ ΙΛΛΥΣΤΡΙΣΣΙ-
 mum Principem FRIDERICVM, Comitem Palati-
 num R eni, Ducem Bauariæ, Electorij ad Renum Pa-
 latinatus heredem, LVDOVICI VII. Electoris Pa-
 latini filium vnicum, FRIDERICI III. PII. Ele-
 ctoris Palatini nepotem, generosissime indolis, maxime-
 que & optimæ spei puerum, recitata a Daniele Helmio
 Pithopæo, Eitelbergensi, Lamberti filio, in publica renū-
 tiatione primæ laureæ philosophicæ, in Academia
 Eitelbergensi, 7. eid. Iunias, anno
 CLO. IO. XIVC.

M *Adte animi Friderice, tua spes maxima stir-
 pis,*

*Tu facito, mox cūm matura adoleuerit ætas,
 Te Fridericus auus, pater & Ludouicus, & he-
 Cōsilio pollens Ianus Casimirus & armis, (ros
 Patruus & tutor tibi pro genitore colendus,
 Qui pro te validas R eni nunc flectit habenas,
 Gaudentesque sacra populos in pace gubernat,
 Excitet ad veræ constantem laudis amorem,
 Maiorumque æques, vel vincas facta tuorum
 Fortia, cum doctis templa & tueare Camænis,
 Sisque pater patria, verique patronus & æqui.*

R. M. H. N. D. W.

ZACHARIAS VRSINVS

Lamberto Pithopœo S.

Non potuit Rhetor patroni encomia magni,
 Quâlibet à multis tractare rogatus amicis,
 Dicere Socraticæ Mincia iura cathedræ
 Promtior & Laurum leges dictare petendi.
 Scilicet eloquium non in tam parua profundit
 Ille suum, nec tam vulgaribus argumentis
 Impendit studium; Sophia sin summa geratur,
 Aut sit consilium Lauri de rebus habendum,
 Tum stomachi tonitura sui miracula promittit.

Postrid. Nonas Ianuar. anno 1577.

Lambertus Pithopœus

ZACHARIAE VRSINO S.

In nugis nugas agere adsueuere disertis
 Grammatici, idq; illis licuit semperq; licebit,
 Præcipuè, quoties nugando magna merentur
 Præmia, & applausum rudis incautaq; iuuentæ,
 Atque facultatis iubet hoc amplissimus ordo,
 Dij cuius iurare timent & fallere leges.
 Cuduntur sed quando noui decreta Lycei,
 Splendida vel magni tractantur fœdera Regis,

*Callida Grammaticis, Medicis, Iurisueperitis
 Nil eget haec aetas. Res isthaec tota magistris
 Mandanda est semper nostris. hoc debile cernēs
 Rhetoris ingenium, nugis implere canoris
 Seria, nec lacrymas voluit perfundere risu,
 Et sapit, ac gnarus, quàm sit sibi curta supellex,
 TITYRE, TV PATVLAE, tectō sub paupere cantat,
 Huic, ETSI VEREOR, tranquilla mēte, QUIRITES,
 Iungit, & agrestē modulatur arūdine Musam,
 Cūm lubet, atque alijs Regum secreta relinquit,
 Et pleno nugas in nugis detonat ore.
 Sic, versus versu, sic ars deluditur arte.*

Eitelb. postrid. Non. Ianuar. 1577.

AD IOHANNEM POSTHIVM,
 Poetam & Medicum clarissimum.

S Ponte sua, que vix vnquam sperare liceret,
 Et nunquam fieri quae potuisse putes,
 Attamen arcano qui temperat omnia nutu,
 Sic regit haec mundi Rex que Paterque Deus,
 Vt tandem eueniant, nobis mirantibus ipsis,
 Tam subiti quae sit proxima causa boni.
 Haec mihi lecta prius, vates doctissime Posthi,
 Euentu capi discere vera nouo.

Sape

*Sæpe, tui tacitè demirans carminis artem,
 Et metra, quæ placido molliùs amne fluunt,
 Musica qui iungis secreto pectora nexu,
 Da Deus, hunc, dixi, da mihi nosse virum.
 Hac optata tenus nostro fortuna labori
 Afuit, & celeres vota tulere noti,
 Nec studij sociam dextra mihi iungere dextrã,
 Nec licuit vultus, Iane, videre tuos.
 Facta mei tandem compos sententia voti,
 Venit & antennis aura petita meis,
 Quaq; tuos possem presentis cernere vultus,
 Attulit optato Lucifer axe diem.
 Namque Palatinam generosi in Principis aula,
 Missa per antiquos sceptrâ tuentis avos,
 Et sibi commissas Reni moderantis habenas
 Pro nuper functo fratre, vocatus ades,
 Hic ubi Panorij sedes antiqua Lycei
 Otia Pierio præbet amica choro,
 At desiderio, te ter vidisse quaterque,
 Crede mihi, potuit non satis esse meo.
 Coràm ergo viuas audire & reddere voces,
 Et studeo Musis notior esse tuis,
 Vade age, dicebam tacitus mihi sæpius ipsi,
 Et prior eximij limina vatis adi.
 Ipse tibi, moto pandet sua limina poste
 Posthinc, illius hæc omnia nomen habet.*

Candida magnorū sunt promptaq; pectora vatū,
 Et redamāt, Phœbi carmina quot quot amāt.
 Talia voluentem, teque appellare parantem,
 Et timida blandas addere voce preces,
 Nescio, quis metus & (tu vera ignosce fatenti)
 Rusticus impedit detinuitq; pudor.
 Tun' rudis arguto strides coram anser olore,
 Et querulo fundes aspera verba sono?
 Hanc tibi maturè mutet sententia mentem,
 Ne lepidi fias fabula plena ioci.
 Quid miser incassum pergis sudare, studisque
 Non profecturo lituus arare boue?
 Ille suū meritò Stephanum colit, ille Melissum,
 Ille colit Douze metra diserta sui,
 Chytrei, Beze, Iustiq; poemata Lipsi,
 Fruterij, Modij, & almerijq; sui,
 Te quoq; lane tu nuper Gulieline Lubeca
 Quem rapuit celeri mors inopina manu,
 Cui multis merito vitam producere seclis,
 Artis & ingenij nobilitate tui,
 Ardua dum viridi moliris fortiter auo,
 Bis tria vix iuueni viuere lustra dedit.
 His sese vates oblectat Posthius, horum
 Assidua versat scripta diserta manu.
 Te, simile sive tui extremos vix inter euntem,
 Nec facili doctum claudere metra pede,
 Negliges

Negliget, aut spernet, nec doctis nobile Musis
 Te sinet indocto limen adire gradu.
 Has inter dubia mentis spes atque tumultus
 Ecce venit votis aura secunda meis.
 Namq; Machaonias tractans feliciter herbas,
 Clarus & Aonia Smetius arte lyra,
 Fortè meas nuper cum deflexisset in aedeis,
 Quo, referens, esset Belgica terra statum,
 Sponte tuis multam verbis mihi, Iane, salutem
 Dicit, & optatam spondet amicitiam.
 Hoc erat in votis, Smeti doctissime, nostris,
 Hoc dudum quero fœdus amicitia.
 Nuntius hic nostras ferijt gratissimus aureis,
 Hunc numero optavi saepe videre diem.
 Ast animitatum mihi nō fuit hætenus, huius
 Ut prior auderem limen adire viri,
 Et blandam præsens præsentem optare salutem,
 Quæque novus facere & dicere suadet amor.
 Iam mea cum teneant optatum carbasæ portum,
 Non dubijs timida puppe vagabor aquis,
 Sed magni tandem dignatus amore poetæ,
 Optato pergam letus honore frui.
 Tu nostris magnas Smeti dic optime verbis
 (Quæ non tarda venit, gratia grata venit)
 Eximio grates medico, magnoque poetæ,
 Pro sponte oblato fœdere amicitia.

Accipio latus, quod dat, studiumque vicissim
 Ipsi quo possim, quaro, probare meum.
 At prece tu blanda veteris persuasus amici,
 Ista refer mentis nuntia signa mea.
 Hac adeò, nuper quo mecum Smetius usus,
 Posthi, sermonis summa modusque fuit.
 Nec longo posthac nobis occasio venit
 Tempore, sed votis tardior illa meis,
 Qua prius absenteis inter qui cæperat, idem
 Firmior est fausto sidere factus amor.
 Namque tua coràm dextra mihi iungere dextrã,
 Et licuit vultu colloquijque frui.
 Aetherias ergo meus hic dum spiritus auras
 Hauriet, & fragilis corporis Issa reget,
 Posthi, Castalidum vates gratissime turba,
 Hac memori semper condita mente geram,
 Et quibus officiis rotero tibi cunque placere,
 Obsequio cenes esse parata tuo.
 Prompta mihi semper fuit & sincera voluntas,
 (Invidia hæc liceat dicere & absque metu)
 Et dulcis erga semper durabit amicos,
 Sit licet, & fuerit res mihi curta domi.
 Hanc in amititia cæpta constanter eandem
 Polliceor Musis, candide Iane, tuis.
 Hanc tibi recupio potius factoque probare,
 Quàm dubia vanus commemorare fide.

Hanc

Hanc candore tui confusus pectoris ipsam
 Ne posco; esto par amor, æqua fides.
 Qui mare, qui terras, qui nutu sidera flectit,
 Efficiat, quò sint hæc rata vota, Deus,
 Et duce sub magno multos feliciter annos
 Nos sinat hic laudi dicere grata sue,
 A primo, fateor, vernantis flore iuuenta,
 Nossè fuit doctos maxima cura viros,
 Præcipuè ingenij quos scirem diuite vena
 Fundere Pierijs carmina culta modis.
 Pars horum viuo coràm mihi cognita vultu
 Sæpe dedit Musis otia grata meis;
 Pars non visa mihi, sed claro nomine nota
 Erudit scriptis carmina nostra suis.
 Chytræum vidi, Bezam, nostrumque Melissum,
 Quique habet à nigro nomina clara solo,
 Et, quo se victrix Germania iactat alumno,
 Te Camerariadùm, magne Iochime, decus,
 Et docta Vrsinum nulli pietate secundum,
 Sollertem argutis scribere metra modis,
 Et te, cui priscis orto, Widebrame, Nariscis,
 Mite fuit placida pectus ad instar ovis,
 Et te nominibus mihi coniunctissime multis,
 Herminij nomen qui, Witekinde, geris,
 Doctrina, ingenio, canæ gravitate senectæ
 Exornans nostræ pulpita clara scholæ;

Schofferum cum Caselio, Ianumque Bocerum,
 Frischlinum, & vultus, culie Sabine tuos,
 Henricumq; tuum Stephanū, Ianūq; Iochimū,
 Congrua qui rebus nomina Maior habet,
 Quique elegos calles, Geldorpi Henrice, suaveis,
 Et mira argutos dexteritate sales,
 Et magno celebrem Vincent I nomine Petrum,
 Teq; ingens patria fama, Xylandre, tua,
 Ianum Posselium, meritò quo gaudet alumno et
 Vate, Megalburgo subdita terra Duci,
 Et te, qui docto doctis, Mollere, probaris
 Carmine, cui patrium est Hassica terra, solū,
 Et te Davidis generum; Fredere, Chytraj,
 Varnus ubi cardas in mare voluit aquas,
 Te quoq; Burgundis, Bossarde, in montibus oriū,
 Qui vates simul & pictor es egregius,
 Quique sacros inter David censere poetas,
 Maxima Pannonij spes Sigemunde, soli,
 Et te, quem nostro, Steni dilecte. Lyceo
 Iam studijs socium dant pia fata meis,
 Pontanūq; meū, & primis mihi cognitū ab annis
 Clementem Achtfeltum, Vestasiumq; meum.
 Hos prater vates, Musis & Apolline dextro
 Cernitur en oculis Posthius ipse meis.
 Stigelium cum Fabricio, vatemque Siberum,
 Te clari columnen, docte Micylle, chori,
 Lotichium

Lotichium Petrum, quo vix praestantior alter
 Inter, quos genuit Teutonis ora, viros,
 Siue elegos molleis pleno depromere fonte,
 Siue epos heroo grande sonare modo,
 Immodico vatis nisi fortè ego fallor amore,
 Vel tarda ingenij simplicitate mei.
 Huius saepe avidè pernoctans carmina, dico,
 Aemula Lotichij Musa, Tibulle, tua est,
 Douzinq; Archilocho puris qui certat iambis,
 Et, me si certes iudice, victor abit.
 Illum dentato rabies armârat iambo,
 Plenaq; mordacis peçtora fellis erant;
 Moribus huic placidis & molli peçtus iambo
 Phæbus & Aonides erudière Dea,
 Nicolem quoq; Reusnerum, quo fortis alumno
 Vateque se iactat Slesica terra suo,
 Et cum Codicio Meisterum, quemque Bohemis
 Proxima, Bersmannum Misnia clara tulit,
 Nec non Eliam Coruinum, ubi clara Vienna
 Mænia præcipiti protegit Ister aqua,
 Paganumq; Petrum, celsa qui Martis in urbe
 Hassiaca cecinit carmina docta schola,
 Et vix credibili mira que Georgius arte
 Qui canit Vngarico carmina Caesar agro,
 Et quos iam celebri tātum mihi nomine notos,
 Hoc nequeo cunctos commemorare loco,

Facta meis semper nimum contraria Musis,
 Et raro votis fata benigna meis,
 Non me siuerunt viuo cognoscere vultu,
 Mutuaque alterna verba referre vice,
 Et certa pignus fidei coniungere dextram,
 Et coram salue & dicer e dulce vale.
 Nec tamen hoc unquam cepto me auertere cursu,
 Nec potuit studium deminuisse meum.
 Semper enim doctos prasens absensque poet as
 Et colui, & superat dum mihi vita, colam.
 Ingenium sic est nostrum. placet? utere. mores
 Hos immutabunt tempora nulla meos.
 Ergo age, Pieridum & Phoebi, doctissime Posthi,
 Magnaque Pæonij gloria, Iane. chori,
 Me dulcis etiam promptus refer inter amicos,
 Et timidus leta suscipe fronte preces,
 Quaeq; fero tenui deducta poemata filo,
 Haec tibi sint studij pignora grata mei,
 Et, quo te nondum visum venerabar, amoris,
 Et tibi qua docto pectore metra fluunt.
 Sic tibi det succos semper miscere salubreis,
 Sic faueat Musis dexter Apollo tuus.

V. Kalend. II X breis,
 cId, Id. xvc.

AD

AD IANVM DOUZAM,
 Nordouici dominum, Poetam ingenio-
 sissimum, & equitem fortissimum, a-
 micitiæ ineundæ ergo Ode ex
 puris iambis.

*Q*uid hoc, quid esse, Iane, prodigi putem,
 Poëta nobilissime,
 Grauiq, Douza, Marte miles inclite
 In vrbe vise Leidica,
 Fameq, quam diuq, pestilentia,
 Et hoste pressam Iberico,
 Malique quod fuit caput, domesticis
 In vrbe factionibus,
 Tumultibusq, ciuium grauissimis,
 Prope hostium libidini,
 Luporum & insolentia rapacium,
 Tyrannideque traditam,
 Ab imminente iam necis periculo,
 Miserrimaque sanguinis
 Profusione, vastitate & horrida,
 Maloque inexplicabili,
 Genlingenque prospera tui alite,
 Fide, arte, diligentia,
 Tuisq, Iane, maximis laboribus,
 Bona Dei fauentia,

Tuique, e Douza, claritate nominis,
 Tuæque laude cum domus,
 Reique gratulatione publica,
 Suauibusque cantibus,
 Et ad sacra supplicationibus
 Iouæ potentis atria,
 Fremente, liberaſti, Iberico agmine,
 Opem & ſtupente numinis,
 Simulque liberatam, honore maximo,
 Et approbato ab omnibus
 Bonis pijsque, publica & noua ſchola,
 Beati, & omnibus, quibus
 Potes, beare pergis impiger bonis,
 Scholaſticis que præmijs;
 Quid, inquit, quid eſſe prodigi putem,
 Tot vnus inter agmina
 Quod optimorum Apollinis clientium,
 Dearum & Hippocrenidum,
 Vel hæc tulere noſtra quos, vel Ennium
 Secuta caſca ſecula,
 Reperetè, Nor douicio ortus aère,
 Borea & in Batavia,
 Et ad furentis uſque tunſa fluctibus
 Maris vaga æſtuaria,
 Apollinem & Nouenſiles apud Deas,
 Choro ſtupente Muſico,

Sacro

Sacro feris micantia astra vertice,
 Iugumque victor occupas
 Sacri biuerticisq; montis, uberes
 Lacus & Hippocrenidum?
 Enim quis vnquam (huic sed, inuidentiæ
 Et arrogantia absiet
 Vocabulo procul sinistra opinio)
 Necessitate tam graui
 Metri illigauit ipse sese Iambici,
 Chalybdicisq; vinculis,
 Iambus vnus vt loca omnia occupet,
 Fugetque ceteros pedes,
 Et ampla condidit tamen volumina
 Iambicantibus modis
 Meris vbiq; & his simul suauiter,
 Fluentibusq; molliter,
 Suauiter sonantibus suauiter
 Terentiũ Afri, & Attij,
 Horatijque, Pacuul, atque Pub'ij
 Syri, Catulli, & Ennij,
 Titinnijque, Cæcilique, Nauij,
 Polistoris Terentiũ,
 Tuæque, Farsinas acute, fabula,
 Tuique, Naso, carminis,
 Tibulli, & his simul Propertij, grauis
 Maronis, atque Persij,

Et Attici oris Arbitri Petronij,
 Nimis sed ore libero,
 Vetustiorum & uspiam poematum
 In orbe quidquid est super,
 Venusta peruetusta & elegantia
 Vocabula atque formulas
 Locutionum, & affabre amulantibus
 Poëtica artis abdita?
 Profectò in orbe nullus hoc, velis modò
 Mihi acquiescere arbitro,
 Ut ergo bina primùm Iambici tua
 Metri mihi volumina
 Videre contigit Dei fauentia,
 Referta liberalibus
 Jocis & undique Atticis leporibus,
 Bat auici decus soli,
 Et eruditione, Douza, & ingeni
 Politioris ubere,
 Quibus se Apollo cum nouem puellulis,
 Sororibusq; Gratijs
 Tribus, subinde montis in cacumine
 Binomine & biuertice,
 Lacusque fonte Thespij sacerrimo,
 Ioue approbante, recreat;
 Nouo statim stupore tactus, & tui
 Metri ingeniaq; gratia,

Tam

Tam amabilique captus elegantia,
 Recente & igne saucius,
 In hac, quasi intonatus, ora maximo
 Resoluo verba gaudio;
 Quid hoc? quis iste tam potens poëticus
 Vigorq; mentis ^{EVDE}
 Ab ultimo aduolauit Hippocrenidum
 Iugo lacuque virginum,
 Sali & soli estuaria ad Batauici
 Procul remota, pectoris
 In intimos repente Douzici sinus?
 Quid hoc, noua quid hoc rei?
 Catullus ipse cum Marone, Horatio,
 Terentio, Propertio,
 Tibullo & Attio, Arbitro & Petronio,
 Et vniuersus omnium
 In arte quondam apud vetusta secula,
 Poetica celebrium
 Chorus virorum, & elegantis ingenii
 Vigore, perspicacia,
 Acumine, & valentium eloquentia,
 Scientiaq; copia,
 Si ab inferis, benignitate numinis
 Supremi, in huncce denuo
 Reuertat orbem, amabilemque luminis
 Apollinaris hanc oclis

Facem intuat, atque pristinis sui
 Bonis fruatur ingenl;
 Quid? ipse immo Apollo cum puellulis
 Suis nouem, licet velit,
 Suasq; iungat uniuersa copias
 Ab axe Eoo ad Hesperum,
 Trionibusque septem ad humidam plagam
 Noti, erudita natio,
 Dei benigna quam potensq; dextera
 In hoc dedit nouissimum
 Redire seculum, ingenl omnibus bonis
 Politam & eloquentia,
 Nihil tamen politius, suauius
 Nihil, nihilque mollius
 Fluens, nihilque tinnulum & mage elegans,
 Nihilque delicatulis
 Tenellusq; virginum nouem, nihil
 Mage expetendum ab auribus,
 Metri in coactione tanta Iambici,
 Sciat queatque scribere,
 Iambon unum ut omnibus necesse sit
 Locis pedem implicarier,
 Tui o' elle, corculum, suauium,
 Chori que flos Poëtici,
 Meri atque miri Iambici elegantia &
 Suauitate carminis,

Quod

Quod expetentibus, quod approbantibus
 Politioris ingenii

Et eruditionis omnibus virus,
 Sacrisque vatibus simul,

Dea nouena, amabilesque Gratia,
 Apollo & alma Faustitas,

In ora iussit ire docta, publicum
 Et usum in emulantium

Manusque nuper & stylum, sed irrito
 Labore, spe, cupidine.

Enim tui quis elegantiam genii,
 Quis assequatur ingenii?

Ter ergo, Iane, me quaterque & amplius
 Beatum, & omnibus bonis

Sat affluentem, & auctiorem honoribus
 Feram nouis, sodalium

Deas colentium nouem atque Apollinem,
 Sororculasque Gratias,

Me in album & ordinem referre si velis
 Tuum, bonusque me sinas

Vel in nouissima angulo tabellula
 Habere nomen ultimo.

Sed o me ineptum & impudentem homullulum
 Per hos putantem iambicos

Id impetrare posse me, meros quidem,
 Rudes sed hercle & asperos.

*Abi hinc malam inq, maximam, inquires, crucē,
 Chori corona Musici,
 Feroce, Douza, Marte, & inclitus lyra,
 Petitione cum tua, &
 Inelegante rusticoque carmine
 Iambico procul tuo.
 Rudi quid anseri atque stridulo tibi
 Negotij cumoloribus
 Suaue Apollini vsque virginum & nouem
 Melos choro canentibus?
 Tuis vacare versibus mihi haud vacat,
 Iambicis licet meris;
 Mibi meus, Brabantici decus soli,
 Scholaeque fama Leidica,
 Recondita eruditionis vbera,
 Sagacitate iudicij,
 Potensque acumine ingenij ille Lipsius,
 Meusque Prosperus Faber,
 Suaque bina Galliae illa lumina
 Donellus & Cuacius,
 Et his simul Pithæus & Brissonius,
 Georgius Ratallerus,
 Guellius, Rocasiusq, Carolus,
 Lanaeus atque Lernutus,
 Meorum & intimus sodalium Heurnius,
 Et inter hosce Baudius,*

Episco.

Episcopusque Ianus ille Paonum,
 Apollinem atque Mnemones
 Puellulas qui ab Hippocrene ad Istrias,
 Aquasq; primus Austrias
 Deum bona & fauente duxit alite,
 (Inusitata & infrequens
 In orbe nostro avis, cycnoque nigro, uti
 Poëta ait. simillima)
 Ibericum Italumue vatem idoneus
 Bonusque in acre quemlibet
 Nouo hoc, vel ex vetustiore seculo,
 Choro probante cælitum,
 Poëticae artis euocare praelium,
 Mererierque Lauream,
 Domus adhæc propago nobilissima
 Titusque Stroza & Hercules,
 Vel ipse quorum in aureis metris Maro
 Dari recuset arbiter,
 Parensne filio, an parente filius
 Poëta sit politior,
 Casanova, Actiusque Sannasarius,
 Hyellulaque cum sua,
 Et elegante bellulaque villula
 Suavis ille Flaminis
 Poëta voce dictus & vir integer,
 Libris & inclitus sacris,

Vetusta quem velint videre secula,
 Marullus, atque Iulius
 Tuum, ille Caesar, Itala atq; Celtica,
 Decus perenne, Scaliger,
 Potens viris scientijsque natio,
 Nec hoc parente filius
 Scientia ingeniae laudibus minor,
 Seuera cuius hac metri
 Referre nomen hoc me Iambici loco
 Metri vetat necessitas,
 Deiq; singulari in hac nouissima
 Benignitate tempora
 Datus, scientijsq; Beza & omnibus
 Bene expolitus artibus,
 Poëta & ipse nobilissimus, pio
 Bonoque cui libet senex
 Amandus & colendus, ut pater, crepens
 Licet sua ilia inuidis,
 Et ille Solis à cadentis orbita
 Eoam adusque nobilis,
 Scientiaq; claro & arte, clarior
 Suoque patre doctior
 Roberto Ericus, ad Lemannici lacus
 Aquas celebris, artifex
 Typographus, typographiq; filius,
 Secundus arte nemini

In hac,

In hac idoneum unde ei Pelasgica
 Corona nomen indidit;
 Georgiusque Buchananus, aspero
 Qui in ultimi orbis aëre,
 Vbi tribus trionibusque quattuor
 Scotum propinquum in horrido
 Salofremencia usque monstra territant,
 Natatilesque bellua,
 Licet creatus, educatus, attamen
 Chori locum Poëtici
 Meretur & uo in hoc tenere principem,
 Probantibusque ceteris,
 In arte Roscius cluit Poëtica,
 Meusque Passeratus,
 Gerensq; nomen ille Ianus aureum,
 Et aureum canens melos
 Reabse, regioq; munere, optimo
 Poëta iure regius,
 Et Adrianus ille Iunius meus,
 Et Aonum & Machaonum,
 Batauicq; lux decusq; nominis,
 Et optimus Gruterius,
 Meusq; ciuis Hagijs, vocabulo
 Quidem, reabse nemini
 Secundus arte Ianus in Poëtica,
 Et osculis Hymettijs,

Meiq; Fruter I, meiq; Modij
 Modesta Musa & elegans,
 Et elocutionis ille sedulus
 Sonique Adolfus artifex
 Mekerihus meus Pelasgici, decus
 Suag; fama Flandria,
 Vbiq; magna spes decusq; Palmerus
 Agri futurus, inuidam
 Auara ni intulisset Atropos manum,
 Bonos sueta tollere,
 Suaque Ianus ille Gulielmus
 Domesticae propaginis,
 Lubeca & urbis inclita decus nouum,
 Sinusque gemma Baltici,
 Et huius utilissimis laboribus,
 Honoribusque maximis
 Nisi obstirisset, auferes & huc nimis
 Rapace forfice Atropos,
 Soliq; lumina illa bina Francici,
 Tuumque, Mæne, gaudium,
 Meus Melissus, & meus Lotichius
 Secundus ille nomine,
 Sed arte primus, atq; nemini sua
 Secundus elegantia,
 Priore quemque collocasse debui
 Metro graduque, Posthicus,
 Potentium

Potentium archiatus ille Principum,
 Sueque stella patria,
 Tuusq; Mæne, Nigre, Rene, flumina
 In orbe nobilissima
 Boreo, equis, virus, pecunia, artibus,
 Et omnium affluentia
 Bonorū, amor, decus, suauium, in super
 Poëta nobilissimus,
 Bonis ad unguem homo expolitus artibus,
 Simulque commodissimis
 Et optimis grauissimisque moribus,
 Lepore & elegantia
 Referta cuius, Atticis liquoribus,
 Poëmata usque sunt mihi,
 Hymettysque dulciora, & ipsius
 Iouis, Deūmque neētare.
 Hic ergo tam suauiter canentium
 Sacris nouem sororculis,
 Amabilissimisque Gratijs tribus,
 Et harum Apollini Duci,
 Diserta tam usq; & expolita carmina,
 Chorus virūm tam amabilis,
 Et omnium scientia artium inclitus,
 GenIq; maximis bonis,
 Et eloquentia ingenIque dotibus,
 Plagas ad orbis ultimas,

D

Hic, inquit, chorus mihi est, eritq₃, dum
 In orbe sanus hoc agam,
 Mei usq₃ cura amorq₃ cordis, & meum
 Perenne iure gaudium,
 Et aurea horum erunt mea poemata
 Suavis occupatio,
 Laborq₃ mētus haud grauis, nec insolēs,
 Sed ingen^{is} Irefectio
 Amœna, honesta, liberalis & decens
 Bonis satumque fortibus.
 At hisce, quisquis es, qui Iambicis tuis
 Rudissimis mihi obstrepis,
 Et à me in hunc referrier cupis locum
 Chorumque nobilissimum,
 Et album amoris atq₃ honoris indicem,
 Et omnium omnibus Ducum,
 Potentiumq₃ præferendum honoribus
 Pecunijsque Principum,
 Tuos citò hinc ad anseres rudissimos
 Faceffere, inque maximam
 Abire, Douza, te, impero, malã crucem,
 Nec assequi, quod expetis.
 Meum ista turbulenta cogitatio
 Prior pauore perculit,
 Metuq₃ pectus anxium grauissimo;
 Sed hanc statim benignior
 Et, ut

Et, ut fit, altera insecuta blandior,
 Citis & aptior metris,
 Mea priora mentis illa nubila
 Molesta perquam & horrida,
 Apollinaris instar expulit facis,
 Sereniusque reddidit,
 Mihique pectus excitatus meum
 Metris in his Iambicis;
 Quid ista tam sinistra mentem opinio
 Tibi inquietat, optimo,
 Ludolfe, de poëta, & optimo viro,
 Suaeque luce patria?
 Sui clientis atque Douze amasij
 Cor esse tam vetant ferum
 Apollo Mnemonesq; virgines nouem,
 Duaeque & una Gratia,
 Modestè honesta postulantis, ardua
 Licet satisque grandia,
 Ut hanc tuam superbus atque tetricus,
 Iambico precem mero,
 Styloque scriptitatum honoris indice
 Amoris atque candidi,
 Licet locutione simplice & rudi,
 Velit queatue spernere.
 Suum ille iam antè plurimis & optimis
 Viris idem petentibus

Manu reclusit album amica & impigra,
 Benignitatis & suae,
 Gen Iq₃ pristinam ingen Ique gloriam
 Sibi integram tuerier
 Et in te, & in tui simillimis, modos.
 Amantibus poeticos,
 Apollinisq₂ & Hippocrenidum choros,
 Et in futura tempora,
 Nec in tuis Iambicis volet suae
 Seueritatis, & noui
 Sui rigoris experirier modum
 Domus auita Douzica,
 Batavicaque gentis illa comitas
 Tot ante secla nobilis,
 Et ipsa Douzici amplitudo stemmatis,
 Propaginisque dignitas,
 Et huius eruditio viri omnibus
 Ab eruditioribus
 Bonisq₃, ubique praedicata carminum
 Modis, librisque plurimis,
 Poeticique candor ille pectoris
 Et inuidere nescij,
 Nec hoc sinet probata rebus asperis,
 Sagaxque prouidentia,
 Nec illa mentis ingen Ique celsitas,
 Et aequitas amabilis.

Metu

Metu ergo age & p̄cul pudore rustico,
 Inutili negotia
 Ad omnia exsequenda semper ardua,
 Valere iusso, Iambico
 Metro hoc nihil verere adire Douziū
 Prior, licet rudissimo,
 Suae tabella in angulum nouissimum
 Referre nomen ut tuum,
 Rogans, loco ille non grauetur ultimo.
 Ita assequere, quod petis.
 In hisce mentis anxia tumultibus
 Et occupationibus,
 Pede ipse, Iane, me meoque metiens
 Modo, dum in alterum magis
 Sinistrae opinionis illius latus
 Feror, mihi que conscius
 Probè ipse tenuitatis ingenii mei,
 Et artis imperitiæ
 Poeticae, extimesco sordida probrum
 Nimis repulse, Apolline,
 Mihi ecce, dextro, & omnibus puellulis
 Nouem iuuantibus, sacrum
 Iugum que amant, lacusq; Thespj nemus,
 Probantibusque Gratjjs,
 Tuus meusq; Ianus ille Posthius,
 Lyrapotens poetica,

Iatriscā idem in arte nobilissimus,
 Vir idem & integerrimus,
 Is ipse, Douza, cui tuos Iambicos
 Amoris atque symbolon
 Dicasti & imputasti honoris, astitit,
 Merque cognita metus,
 Et hasitationis huius anxie
 Origine atque fomite,
 Quid, inquit, hoc, inepte, maceras leui
 Tuum cor ipse somnio,
 Inanibusque disputationibus?
 Quid instituto in hoc tuo
 Probabili trahis moram improbabile,
 Ludolfe, tamque rusticam,
 Met u ergo parce, meq; Posthūm tuum
 Vide; hīc nihil periculi.
 Meus mihi ille Douza multo amicior,
 Et ille candor ingenī
 Niue & recente lacte purior, mihi
 Magisque nota comitas,
 Et illa singularis est benignitas
 Probator, quā ut hoc tibi,
 Quod expetis, negare possit aut velit
 Superbus atque tetricus;
 Nec unquam id illa lenitas sinet soli
 Et aëris Batavici,

Nec

Nec amplitudo claritasq; stemmatis
Ferent auita Douzici, &
Domiforisque parva Marte gloria,
Apollinisque munere.
Ad hac, Ludolfe, tam tibi cor areum,
Necesse credo ferreum,
In hoc ut abrogare pertinaciter
Mihi fidem negotio
Queas, tuoque velle Posthio audeas.
Metu implicata lentitas,
Et obsequendi inepta contumacia,
Sacrata corda Apollini,
Novemq; virginum choro atq; Gratijs
Tribus, Ludolfe, dedecet.
Quid in re aperta opus tibi esse pluribus
Putem probationibus?
Idoneorum adest parata copia,
Idemque sentientium,
Tibi mihiq; testium, quibus foret
Nimis superbum & insolens
Resistere, atq; honesta consulentibus
Et aqua, nolle credere.
Tibi ecce, faxo, spondeant idem tui,
Vetustiore vinculo
Et arctiore iam antè amoris agniti
Tibi, viri integerrimi,

Et eruditione nobilissimi;
 Donellus ante ceteros,
 Biturrigumq; Teutonumque gloria,
 Batauicæq; Leidia;
 Puertiaque doctor ille sedulus
 Tæe olim, ad arcton inclita
 Vbi vrbs sita, à rosis habere creditur
 Originem vocabuli,
 Apollini Hippocrenidumque cætui
 Domus sacrata virginum,
 David Chytraeus, ipsa ad vsque sidera
 Boreo ab axe nobilis;
 Nathanque frater huius, alterum decus
 Domus suæque patria,
 Vir optimus, simul poeta & optimus,
 Lacusque cura Thespij,
 Et incolens, & excolens πόλιος πόλιος
 Sui arte & ingenio bonis,
 Et ille comitate comior tuus
 Caselius, Pelasgica
 In elocutione mirus artifex,
 Et Attico poemata
 Sonoq; Tulliano & elegantia
 Peritus ingenio uberis
 Sinu erudita promere, atque Baltici
 Corona clara littoris,

Tuaque

Tuæque, Varne, sidus urbis, & schola
 Amor, decus, suauium,
 Sed hoc tacere de viro, minuta quàm
 Breuique pauca dicere,
 Mibiq; & illius puto esse laudibus
 Magis decorum, & aptius;
 Póσovq; cui πόλις te & alma Leucoris,
 Panoriumque nobile,
 Neapoli'que parua deinde mænia,
 Bona hinc reuerſum & alite,
 Locoque redditum ordinique priſtino,
 Panorium vice altera,
 Amore iunxit, & Ludolfe, mutua
 Fide, optimus ſodalium &
 Dobinus ille Nicolaus intimus
 Tuorum, & ipſe Apollini
 Nouemq; dedicata virginum choro
 Qui amans fouensque pectora,
 Scientiaque iuris & potens boni
 Et æquitatis, intereſt
 Ducis potentis arduis negotijs,
 Grauiſſimisque caſibus,
 Tuusque Witkindus ille patria
 Sua, ſolique Weſtuali
 Decus ſcholæq; parua quæ Nicro adiacet,
 At urbs celebris, atque de

*Meris adepta montibus vocabulum
 Suae vetustum originis;
 Et ille fautor atque amicus omnium
 Chori virum poetici
 Amantium, sui que dulce Slesici
 Decus soli, Monavius
 Tuus, cui tui imputasti opusculi
 Recens poetici forent
 Honoris ut redintegrata tessera,
 Modos sonosque funebreis;
 Hymetysque dulciora apum fauis,
 Grauisque carmina amula
 Tuba soni, Melissus artifex potens
 Sui vberis profunderere
 Poeticique Musici que pectoris
 Procul sonante flumine,
 Iberico, Britannico, atque Celtico,
 Et orbe clarus Italo;
 Simoque noster ille Stenius, nouum
 Et arte, & eloquentia
 Decus domus paterna, agrig, Misnici,
 Lycei item Panorij,
 Vir optimus, poeta mente candida,
 Suauibusque moribus,
 Pelasgico & sonare promptus Italo
 Modo erudita carmina,*

Iocis

Iocis vel expolita liberalibus,
 Graui vel acrimonia;
 Lagusque proximus tibi Iehosua
 Necessitudine intima,
 Sagace iudicij valens acumine,
 Et elegantia styli,
 Diuque rebus eruditus arduis,
 Periculisque plurimis;
 Et Adrianus ille Borckius tuus,
 Suae nouum propaginis
 Decus, soloque praefereus facem suo,
 Modestia, arte, stemmate,
 Poeticaque laude, acuti & ingeni
 Bonis, reapse nobilis.
 Virum tot ergo taliumque coetui,
 Et ordini grauissimo,
 Idem probantium atque sentientium,
 Idemque consulentium,
 Volet nec ipse Douza, nec Ludolfe tu
 Resistere, ut velis, potes;
 Tua nec hoc negauerit Dauentria,
 Solo haud procul Batauico
 Sita, tuique fratris vnici pijs,
 Poeta Douza manibus,
 Ἑσσις cui deditque λαός inclitum
 Vocabulumque regium,

Suaq̄ quem cum amata Alcide coniuge
 Tegunt sepulcra Leidica.
 Tuos age ergo perfice hos iambicos,
 Morasq̄ tolle noxias,
 Meoq̄ amoris arham & indicem tui,
 Nihil verere Douzio,
 Licet remota mittere hinc procul maris
 Bataui ad aestuaria,
 Vbi ille Nordonicij colit sui
 Auita & ampla prædia,
 Suamq̄ Marte & arte patriã, & Deas
 Tuetur Hippocrenides.
 Tui hicce, Iane Douza sermo Posthij,
 In instituto vt hoc meo
 Iambici meri, insolente mi metro,
 Metu absque pergerem, impulit.
 Poeta age ergo virque nobilissime,
 Rude hoc & asperum licet,
 Sinu tamẽ profectũ ab intimo optimi,
 Tuique amante, pectoris,
 Benigna, uti soles, manu cape, obsecro,
 Petitioni & obsequens
 Mea, & tui meique, Douza, Posthij,
 Meum tabellam in vltimam
 Tui hacce nomen insere indicis nota,
 Ludolfe, habes quod expetis.
 Eitelbergæ, 3. eidus Ianuar. anno cl. l. xiv. c.

IN DOCT. HENRICI SMET-
tij carmen de artis Medicæ antiquitate
& præstantia ὀντωνουδενάσιχον.

*Q*uid faciat sano vegetos in corpore sensus,
Quæ via Pegaseas præxima mōstret aquas,
Herbarum princeps & carminis autor Apollo
Fertur mortaleis edocuisse rudeis,
Et variam contra morbos monstrasse medelam,
Utque forent certis verba liganda modis.
Hæc multis ludit antiùm, nugaque canora,
Nec sunt indocti fabula plena ioci.
At Pallatini decus & nova fama Lycei,
Vitiferos plauidè quæ Nixre lambis agros,
Phœbea meritis redimiri tempora lauro,
Hoc gemina verum Smetius arte probat.
Nam simul & medicam tractat feliciter artem,
Et canit Aonia carmina cuncta lyra.
Misceat ut succos variasque fideliter herbas,
Exemplo didici non semel ipse meo;
Mollibus ut valeat numeris & diuine vena,
Indicio præsens esse poema potest.

Pridie Non. Iunias, clv. io. xv c.

AD SIMONEM STENIVM
de participiis in N S & V S in fine
Pentametri elegiaci.

*C*ur mihi tam figis duras in carmine leges,
 Ut nolis elegos claudere rite legens,
 Cunctaque de verbo partem, de nomine partem
 Quae capiunt, & in ENS terga sonora trabunt,
 Grammaticos urgens canones, exempla, vatum
 Certa vetustorum semper in ore ferens?
 Ille poetarum quaere, qua nomine Caesar
 Iulius à Scalis nomina celsa gerens,
 Qui potis est unus cunctis certar poetis,
 Artibus, ingenio, stemmate, Marte, lyra,
 Quos vel nostra sacris longè clarissima Musis,
 Prisca vel antiquis secula tulere viris,
 Qui caput, hanc inter nos, me componere litem
 Si sinis, humanis altiùs exseruit,
 Quo sibi bellat, & Germania plaudit alumno,
 Gallia quo sese iacet & Italia,
 Ille sua lux & Verona gloria Caesar
 Scaliger, Aonij deliciaeque chori,
 Ter, quater, & plus quàm libeat numerare legendo,
 Hoc elegos gaudet claudere sine suos.
 En tibi diuini cultissima carmina vatis,
 Carmina Maonijs equiparanda modis,

Carmina

*Carmina Scaligeri, libris distincta duobus,
 Discipuli Borck I munera grata mei,
 Quae mihi permittant, exēpla probata sequēti,
 Pentametri quinēta ponere sede Legens.
 Cur mihi non liceat tanti vestigia vatis,
 Pace tua, vates optime, velle sequi?
 Aut hāc ergo mihi veniam da cōmodus, ipsum
 Aut simul autorem carpe notaque meum,
 Illum quadruplici metuendum nomine cunctis
 Scaligerum momis, grammaticisque malis;
 Iulius à prisco nomen sortitur Iulo,
 Caesaris à magno Casare nomen habet,
 Ingenio vates transcendit Scaliger omnes,
 Veraque, Verona nomen amare dedit.
 Quid multis? vnus Iuli mihi sufficis, vnus
 Omnia Caesar habes, omnia Caesar eris.
 Naso, Catulle, Tibulle, Propertii, Galle, valetē,
 Quisq; item, quius quod scit, amare doces.
 Cur, quia tale nihil vestris in versibus exstat,
 Dem mea seruili colla premenda iugo?
 Vno Scaligero sat amico Casare felix,
 Ille mei vindex carminis vnus erit.
 Eminent hic veteres inter vatesque recentes,
 Doctrina, & generis nobilitate sui,
 Ut reliquas inter cæli vaga Cynthia flammās,
 Per liquidum roseis athera fertur equis.*

Ergo Legens posthac aequus legisse memento,
 Cunctaque, qua similem cernis habere notã.
 Huic si fortè Legens nostro concedere nolis,
 Prorsus id ex elegi cedere sine iubens,
 Grammaticas in te turmas, pugnamque ciebo,
 Nostras inde minas sed mage facta caue.
 Iosephus veniet Iulii dignissima proles,
 Scaligera veniet cuncta propago domus,
 Auxilio mihi qua sit contra vimq; dolumque,
 Defendatque patris metra decusque sui.
 Tunc ego, Iudæus veluti, concedere nostras
 In partes cogam teque gregemque tuum,
 Et mea securè pelago dans vela patenti,
 Non metuam regni sceptrâ severa tui,
 Scaligerique metris Iulii munitus & armis,
 Westualico vincam Misraica metra pede.
 Si tua sic etiam mollescere corda nequibunt,
 Tunc ego te verè Stenion esse feram.

V. Kalend. VI. Idus, cl. 15. xvc.

STENIVS PITHOPOEO S.

Scaligeri magni, fateor, natusque paterque,
 Sed mihi maiores pace, Ludolfe, tua,
 Quos prior est mirata, sequēs mirabitur ætas,
 Sidera dum cælum, Nicrus habebit aquas,
 Dum

Dum miser *Tri* *ri* cuculus conuicia fundet,
 Atq; erit in terris notus VBI QVE FABER.
 Regula ceu ligno, ceu riuo limpidulus fons,
 Carmine sic melior Musa recente vetus,
 Vnde suos nosset numeros vel Scaliger ipse,
 Pieris, ô Latium, si tibi nulla foret?
 Caesar cedat ouans quauis ex arbore agensque,
 Teque manente manens, teq; ruente ruens.
 Si lubet, adiungat minuensq; volensq; cumësq;
 Siue volans rapido carmine, siue nouans;
 Umbrianos aliter, gelidisq; uberrimus undis
 Argutos elegos fundere Sulmo iubet.
 Non tamen obscuro pratexis nomine culpam;
 Caesaris est aliquid signa pedemque sequi.
 Forsan Scaligeri tibi sunt id, quod Ciceroni
 Humane sophiæ gloria prima Plato,
 Cumque illis maus labi, quam vera probare,
 Querata prisorum versibus esse vides.
 Vtere iudicio, nobis ridentibus, isto;
 Verum audi, cuius te meminisse velim;
 Si Veronensis tibi fractis Scala periculum
 Attulerit gradibus, desine velle queri.
 Nos te mature, Lamberte, monemus amici,
 Optantes pedibus non nocitura tuis.
 Eitelbergæ, 29. Iulij bellatoris, nō poe-
 tæ, vel belligeri, non Scaligeri.

E

IOHANNIS POSTHII AD
Lambertum Pithopœum podagra
laborantem iocus.

OCia Phœbus amat, sūt ocia grata Camœnis,
Rebus & hac vates omnibus anteferūt.
His sine quandoquidē fieri memorabile carmen,
Ipse pater vatum Pieridesque negant.
Ocia Macenas olim nisi longa Maroni
Fecisset, tantum non cecinisset opus,
Tam bona nec culti legerentur carmina Flacci,
Ocia ni Tuscus suppeditasset eques.
Nostra sed huic similē videāt cū tēpora nullū,
Macenatis agit sola podagra vices.
Hac sola egregijs facit ocia certa poetis,
Et superat magnos hac ratione duces. (est
Ergo canenda tibi, Pithopœe, & laude vehenda
Hac domina, ingentis quæ tibi causa boni.

LAMBERTI PITHOPOEI
ad Iohannem Posthium podagra va-
cantem iocus ὁμοίωσις.

OCia grata quidem, Posthi doctissime, Musis
Sunt, fateor, tua ceu Musa diserta canit;
Ast ea, quæ mentis servant, iustumque vigorem
Corporis, atrocique dolore vacant,

Non

Non ea, quae saevus gignit mihi saepe tyrannus,
 Macenatis agens dira podagra vices.
 Ocia Macenas si tam iucunda dedisset,
 Tam Maro praclarum non cecinisset opus,
 Nec toties, culti legerentur carmina Flacci,
 Hac dare si Tuscus dona suisset eques.
 Quod si forte tibi, quod nolim, atq; exitus absit,
 Et sunt haec Musis otia grata tuis, (aeuum,
 Non equidem inuideam, tibi quominus omne per
 Macenatis agat dira podagra vices,
 Illius & scribas lato praconia versu
 Plurima, cum vireis exseret illa suas.
 Ast ego, dura licet, tractare negotia malim,
 Hostibus hac relinquens ocia grata meis.
 Hac tibi, de molli, nondum placata, grabato
 Rescribit tremula nostra podagra manu.

V. Kalend. Ianuarias anni cl. Io. xxcvi.

Ad eundem alius Simonis Stenij.

Ut legit Posthi virgo Rhamnusia versus,
 Subridens placida talia voce refert;
 Ni scirem, vatem hunc sub Apollinis arte latere
 Tutum, sentiret, quanta mea ira foret;
 Nunc, licet ascendat celeri pede sanus in arcem,
 Sicubi cessarit, non mihi deesse volo.

Ad eundem alius Eilardi ab Alma, Frisij.
*Mallem negotium relicto hoc otio,
 Et Hectoris cursu podagrum vincere.*

EILARDVS AB ALMA,
 Frisius, Lamberto Pithopœo, Da-
 uentriensi, S.P.

PHæbi atque Aonidum nouem sacerdos
 Sororum, & Pithopœe, laus decusque,
 Eilardus tuus & tuus Bolardus
 Mittunt hos vigili dracone raptos
 Fœtus Hesperidum beatiore,
 Quos fluvius Tagus effluens metallo,
 Suis nutrit aureis in hortis,
 Et Mœni procul ad fluentem misit.
 Munus exiguum nimis profectò,
 Nec æquans operam & tuos labores,
 Quos prompto mihi corde prestitisti,
 Dum meos bene corrigis Gigantes,
 Non meis humeris onus ferendum;
 Sed grato tamen & pio profectum
 Cùm sit pectore, dantium duorum
 Agnosces dubio procul fauorem,
 Et feliciter ac diu valebis
 Phæbi cura nouem decus sororum.
 Heidelbergæ, Kalend. Aprilib. anni 1586.

Lamberto

LAMBERTVS PITHOPOEVS
Eilardo ab Alma, S. D.

Argento veluti fuluum pretiosius aurum,
Sic prestare auro Punicam mala reor,
Quae nata Hesperidum latis feliciter hortis,
Sunt auri exsucco pondere grata magis.
Haec etenim generat succos mihi mala salubreis,
Et recreant acri feruida corda siti.
Quas tibi tam grato dicam pro munere grates,
Alma, decus Frisy grande future soli?
Ut fugiant alij, multum mala cuncta laborant;
Ast ego, plura mihi te dare mala, velim.
Mala leuant succis haec, membra nocentibus. ergo
No mala, sed mala haec, dixeris esse bona.
His tibi pro malis pellat mala cuncta benignus,
Longaque det vita lataque fata Deus.

ibid. ead. die.

Νοῦν καὶ ποδᾶς πιθοποιοῦ ἀργός, καὶ τάλαις
Νοῦν καὶ ποδᾶς ὡκῆ ποδίω, καὶ εὐτυχῆ,
Εὐδαμόνως ἄγειν ἀεὶ ἢ ἀκινδύως.

τῆνδε δόσω, με φιλῶν, ὀλίγην λάβ' ἰάνε, φίλῆν τε,
(Me podagra en græcè scribere plura vetat,
Aduersum aduerso melius curabitur, ergo
Ausonijs cedat Graia podagra modis)

E 3

*Quae ponenda quidem tota est, sed pectore tantum
Et ceruice sapit; cetera vince mero.*

*Posthi, nisi hybrida excipis ioco turpem
Risusq; largo hunc & facetiis factum,
Equidem nihil splenis te habere iurabo,
Solut me as videns suauiter nugas.*

28. Octobr. anno 1586. in morbo.

Parodia versuum Virgilij lib. 10. Aeneid.

*Arcadas insuetos acies inferre pedestris,
Ut vidit Pallas Latio dare terga sequaci & c.
Stentoras insuetos scriptis certare modestis
Vidit ut Heshusius Tiguro dare terga sequaci,
Quando illos caeptis cogat diffidere veri
Vis inuicta, unum quod rebus restat egenis,
Nunc prece, nunc dictis animos accedit amaris;
Quò fugitis socij? per, vos rogo fortia facta,
Per magni nomen Matthiae, atq; acria scripta,
Spermq; meã, Flacia qua nunc subit amula laudis,
Cedite ne Tiguro. Vel vi rumpenda per hostes
Est via, quã globus ille virum desissimus urget.
Hac vos, Illyricumq; ducem certamina poscunt.
Ergo animis opus, o socij est & pectore firmo.
Cernitis, ut nos multa p̄māt & scripta diserta.
Cessandū haud eadē. Versuto urgemur ab hoste
Iam-*

*Iam pridē, huic animis nos vix & viribus æqu
 His dictis, magnus densos prorumpit in hostes
 Marbachius, cui mox fidum se iungit Achatem
 Morlinus, celsa regnans Bruononis in arce.
 At fidens animi, & certare utrique paratus,
 His Lagos haud fatis offert se primus iniquis;
 Marbachium, immant librante pondere saxum,
 Morlinum, breue, sed lethalis hastile veneno
 Iactantem, hic tantis annexus viribus urget,
 Ut geminos uno heroas prostrauerit ictu.*

VII. Kalendas Nouembreis. 1565.

De eodem Iosua Lago Pomerano

*Selneccrum Lagos & Morlinū fortiter vnus,
 Marbachiumq; Nicri sacras pstravit ad undas.*

XI. Kalend. Maias, 1566.

Ad eūdem Lagum, in Tobieꝝ librum car-
 mine elegiaco à me redditum.

*Non possunt nostros multa, Leporine, litura
 Emendare elegos; vna litura potest.*

Postridie eid. Quinctil.

Ad eundem.

*Sūt, quibus in toto prorsus nihil orbe probetur.
 Hunc miserum, nemo cui placet, esse puto.*

XII. Kalend. Sextil.

In rerum humanarum imbecillitatem,
inconstantiam, & vanam leuitatem, ex
vetere Græco epigrammate.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίβη καὶ παίγνιον, ἢ μάθε παίζειν,
τὴν σπουδὴν μεταδείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

hoc est,

*Vita hominum scena est & ludus. ludere disce,
Res linquens, aut cor frustra edito ipse tuum.*
3. Kalendas Iunias, 1566.

Franciscus Iunius Lamberto Pi-
thoræo S.

χρῦσεα donauit Pithoræus, Iunius illi
χάλκεα χρυσείων exhibet ἀντίδοσιν.

Lambertus Pithoræus Francisco
Iunio S.

χάλκεα donauit Pithoræus, Iunius illi
χρῦσεα χαλκείων exhibet ἀντίδοσιν.

Eitelbergæ, mense Martio, 1585.

METRI.

METRICA DESCRIPTIO
rituum in scholis publicis. quę veterē Pla-
tonicorum exemplo, Academiae vocan-
tur, cū summus Magisterij seu Doctora-
tus philosophici honos candidatis
solenniter tribuitur, vsita-
torum.

P I L E I.

Impositus capiti Romanis pileus, olim
Libertatis erat decus atque insigne parata
Virtute ac meritis, non luxu & inertibus horis.
Ergo agite, optata quos libertate beavit
Assiduum Sophiae studium, & mēs conscia recti,
Vos quoque iam simili proutus dignabor honore.
Liberamens Deus est, & gens diuina Magistri
Censentur meritō Sophia, qui peētus honestis
Moribus, & doctas mentē excoluere per arteis.

I. M. IOACHIMVS ORIDRYVS
Dusseldorpensis.

Hic igitur, quo nunc latus tua tempora velo,
Pileus, impensi Musis, Ioachime, laboris
Ne te pæniteat, merito testatur honore.
Virtute hunc partum, virtute augere memēto.

E S

II. M. ANDREAS PANCRATIVS
Ambergensis.

*Tu quoq; Pācratū, Andrea, cognomine gaudens,
Quo caput exorno, tegmen virtute tuere.
Sic nomen factis exaquans, τὰντα κατ' ἴσους,
Virq; viros inter virtutis laudae trueris.*

III. M. IODOCVS NAVM ZINS-
heimensis.

*Iustitia proprium decus est & functio, dignis
Præmia virtutis persolvere iusta tuorum
Hæc, Iodoce, igitur capito ornamenta laborum,
Et titulum iusti magnis virtutibus imple.*

IV. M. BALTASAR LEDE VRATIS-
lauiensis.

*Prævidata regis, Baltassare, nomine mater
Ornavit puerū, at virtus doctrinaq; grandē
Egregios inter iuvenes, hoc tegmine donat,
Tegmine, quod Sophia fas est gestare Magistros.*

V. M. NICOLAUS VENER MECKES-
heimensis.

*Vincere qui populū te, Nicollae, fateris (bus.
Nomine, fac, ipsis ut quadrent nomina re-
Te monet hoc, quē nunc laudato vertice gestas,
Pibeus, Aonia tibi quem neuere sorores.*

VI. M.

VI. M. IACOBVS RATZIVS WOR-
matienſis.

VTq; ſuum primo fratrem ſuperavit in ortu
Iacides, ſicut iſta ſacti nomina patris, (neis
Docte Iacobe gerēs, virtute atq; artibus om-
Aequales ſuperare, nouo hoc mouearis honore.

ANNVLI.

Pileus vt cari eſt capitis velamen hoſque;
Sic quoq; docti ſuum dextera geſtet onus.
Hoc onus eſt auri digitorum qui circuit orbis
Adſpectu cunētis materiaque placens.
Hac etiā tribuunt vobis nunc premia Muſa,
Erga cultores numina grata ſuos.
Ingenium, virtus, labor atque ſcientia claros
Vos faciant inter nomen habere viros.

I. M. IOACHIMVS.

Annule faciendi digitorum vincitūre Magiſtri,
Iam ſtudio parti pignus honoris eris.
Ergo velut cunētis aurum bonitate metallis
Prestat, & ante alias forma rotunda placet;
Optima ſic ſemper, Ioachime, & idonea vita
Quarere te in ſtudijs annulus iſte iubet.

II. M. ANDREAS.

Romana quondam fuit annulus aureus vrbe.
Eximius ſumma nobilitatis honos.

Clara Palatini te Principis aula probatum,
 Non humili iussit munus obire loco.
 Hic igitur, qui nunc dextram tibi circulus ambit,
 Sit studij, Andrea, testis et arrha tui.

III. M. IODOCVS.

Ignibus excocto vix quidquam purius auro,
 Est et idem morbo saepe medela graui.
 Sic animus densa purus caligine rerum,
 Mæsta potest multis corda leuare malis.
 Ista tuas inter fuerit cum maxima curas,
 Hoc aurum leta sume, Iodoce, manu.

IV. M. BALTASAR.

Reges regna decent, et tu Baltassar regis
 Nomen habens, pergas regia castra sequi.
 Regia Musarum sunt castra, et regia reddunt
 Cultori Musæ premia saepe suo.
 Ergo age, qui fuluo digitorum ligat annulus auro,
 Sit tibi doctrinae munus honosque tuae.

V. M. NICOLAUS.

Vtq; auro argentum, sic est virtutibus aurum
 Vilius, et totus quas capit orbis opes.
 At teneris doctas didicisse fideliter artes,
 Et vacuum vitis pectus habere malis,
 Hoc decus, hæc laus est, hoc, Nicollae, trophaum
 Figere te hæc auri pulchra figura monet,

VI. M.

TV quoq, tu magni cape premia magna labo-
 Et gerito digitis hoc, Iacobe, tuis, (ris,
 Quo tuate virtus auro, doctrinaque prestans
 Ornat in hoc Charitum Pieridumq, choro.
 Effice, sperato cum iam sis auctus honore,
 Ad maiora nouus sit tibi calcar honos.

LIBRI.

Quisquis ingenium suum expolire
 Praeclara cupit eruditione,
 Huic libris adeo est opus probatus,
 Sed paucis tamen, atque singulari
 Lectis iudicio, ut nihil sine illis
 Vnquam discere, nec docere possit.

I. M. IOACHIMVS.

Hunc ergo Ioachime sume librum,
 Quem clausum tibi trado & explicatum,
 Vt lectum quater & quater relectum
 Aliè sensibus intimis recondas.

II. M. ANDREAS.

Idem te memori tenere mente,
 Andrea, Sophia volo magistrum.
 Rectè sic alios docere quondam
 Cum libro poteris & absque libro.

III. M. IODOCVS.

Nefidas nimum, Iodoce, libris,
 Commendo tibi codicem ligatum;

*Vt verses vigili labore libros,
Hanc reddo tibi rursus euolutum.*

IV. M. BALTASAR.

Q*uem, Baltassare, conspiciare apertū,
Eundem tibi sume librum apertū,
Vt par sis in utraque dote mentis,
Ex scripto recitandi, & absque scripto.*

V. M. NICOLAUS.

N*icolae, tuo hac memor reponas
Vt lubens animo, decere noris
Magistrum Sophiæ recens creatum,
Legisse, & tenuisse mente libros.*

VI. M. IACOBVS.

F*ideli ut studeas tenere corde,
Qua scriptis, Iacobe, continentur
Doctorum, liber hic tibi ligata
A me traditur, & patente charta.*

*Felix, magistri, nunc precor hoc noui
Vobis honoris principium à Deo,
Qui cuncta prudens & benignus
Arbitrio moderatur a quo,
Vestros labores Maximus Optimus
Christus gubernet nominis ad sui
Laudem, suorumque ad salutem,
Sanguine quam proprio parauit.*

Illustres

*Illustret almo flamine spiritus
Nati & parentis, pectora largiter
Vestra, ut per orbem stet potenti
Gloria debita conditori.*

CONRADI ARNOLDI ES-
SENI ELEGIA GRATVIATORIA IN
honorem eorundem ornatissimorum virtute & doctrina
virorum, cum ipsis in Heidelbergensi Academia, Magi-
sterij Philosophici honor & dignitas per Lambertum
Ludolfum Pithopœum publicè conferretur
V. idus Februar. anno Servatoris no-
stri 1580.

D*icite Thespiades, vatum pia gloria, Musæ,
Lustrantes placidi pulcra fluentia Nicri,
Qua nova lux oritur latis speciosa tropæis? (lüt?
Quid tuba, qd cithara, plectraq; eburna vo-
Cur plaudunt vno ore senes, vno ore iuventus?
Incola cur nostræ quilibet vrbis ouat?
Nunquid cœlitibus redeunt festa annua diuis?
Annua non redeunt festa colenda dÿs.
Nū Venus, aut Veneris turpes sectatus amores,
Hunc aliquis sacrum iussit adesse diem?
Hinc lasciva Venus, lasciu arcentur amores,
Non habet hic vllum fœda libido locum.
Nūquis adest armis & dextro Marte triūphās,
Qui debellato victor ab hoste redi?*

Cuius inexhaustum robur, virtusque perennis
 Hanc laudem & festum promerere diem?
 Nemo ferox miles, Mauortis clarior armis,
 Huc de bellato victor ab hoste redit,
 Nec Muse, armorum strepitu, bellisq; mouetur;
 Pacem amat Aonijs turba sacra iugis.
 Quorsum igitur tantus gemarū fulgor & auri?
 Cur vestes cultu splendidiore nitent?
 Cur viola atq; rose, cur floridaserta leguntur,
 Sparsaque per vicos lilia, perque domos?
 Quò properat Tyrio circumdata Pallas amictu?
 Cur nostra ingreditur limina clara schola?
 Cur pceres aula atq; schola comitatur, & urbis,
 Et quisquis docta nomina laudis habet?
 Cur secū à tergo (numerosum pondus & ingēs)
 Multa trahunt iuuenum millia, multa senū?
 Cur sex in medio, quorum est pretiosus amictus,
 Et tenera lauro frons redimita vires?
 Insigni admiror contextas arte corollas,
 Et quero, an cultu hoc pulcrior esse queat.
 Ora genaeq; rubent, grato suffusa pudore,
 Ut rosa natiuo tincta colore rubet,
 Qualis & Eois cum Lucifer exit ab undis,
 Forma venit rutilo conspicienda polo,
 Qualis Erythraeis scintilla est indita gemmis,
 Talis in his lucet forma colorque viris.

Lactea

Lactea colla gerunt, cervix quoque lactea, qualem
 Non habuit Cygno Leda a tamata Deo.
 Circum aurum & gemma, pretiosa monilia circum,
 Quidquid & his longè carius esse potest.
 Candida procero dependet corpore vestis,
 Candidior cygno, lacte, ebore, atque niue.
 Adspice, qui gestus, & quanta modestia morum,
 Ut moueant paribus fortia crura modis.
 Hac adè humanis discordant ritibus, illos
 Aetheria natos ut regione putes. (stret?
 Cetera mitto loqui quis enim mihi verba mini-
 Quis mea Pierijs imbuat ora fauis?
 Dicite nunc igitur saxoso proxima Nicro
 Numina, vos Charites, tu quoque, culta Themis;
 Dicite vos etiam Dryades & Oreades, illic
 Qua bifidi colitis lata vireta iugi,
 An fortasse istis solennia festa perantur,
 Quos sceptrum & frondes, pictaque,serta notant?
 Scilicet hos tandem leto nunc omne, latos
 Aonio vultis consociare gregi,
 Et quia barbariem mansuetæ Palladis hostem
 Vicerunt animi robore quisque sui,
 Ac rigidos paribus studiis subiere labores,
 Militiæ capient premia digna sua.
 Hæc demum vera est laudis victoria, pectus
 Virtutum veris excoluisse bonis.

Cetera, qua vita bona sunt & corporis huius,
 Quaque ex diuitijs gloria nata, perit,
 Haud secus, ac viola pereunt spirantibus Euris,
 Et velut ex oculis labilis umbra fugit.
 Ipsa quoq; immensi vastissima machina mundi
 Interit, & tumidi quod tegit unda maris.
 Gloria sed studijs & iusto paria labore,
 Sola manet victrix, sola superstes agit.
 Quorsum ergo nitor hic iuuenū, cultusq; super-
 Quos decuit nullo luxuriare modo? (bus,
 Talia dum fragiles exornant corporis artus,
 Depingunt animi nobilioris opes.
 Sidoniam capiti cur imposuere tiaram,
 Cuius apud veteres maximus usus erat?
 Exprimit hac magnas generoso in pectore dotes,
 Doctores Sophia dum monet esse graues.
 Cur adeunt alta subsellia docta cathedra,
 Et sumunt positos ordine quisque libros?
 Non minor exhaustis debetur gloria curis.
 Hunc vigili studio promerere locum,
 Digni, ut grādisonis effundāt verba corhurnis,
 Et doceant alios, quae didicere prius.
 Cur eadem ponunt, eademq; volumina tollunt?
 Cur liber iste patet, qui modò clausus erat?
 Dum sua dicentes, aliena intacta relinquunt,
 Non opus est multos explicuisse libros;

Verum

Verùm ubi difficiles habet ardua questio nodos,
Tum fas est doctos consuluisse libros.

Cur porro digitis inducitur aureus orbis,
Huius & in medio lucida gemma micat?

Quisquis amās, verbis dilectam mulcet amicā
Anxius, in thalamos ut velit ire suos,
Talibus assuevit donis & ritibus uti;

Exprimit ingenuam lucida gemma fidem.

Sic Musa nostri sublimia fulcra Lycei,

Quarum presidio, quod sumus, omne sumus,

Quādo nouis pandunt mysteria sacra magistris,

Illorum obstringunt hac sibi lege fidem,

Ut castas habeant, purasq; à crimine mentes,

Utq; suos mores integritate probent,

Neu repleant fœdas errorum fœce cloacas,

Neu teneros animos impietate grauent;

Sed facili methodo praecepta salubria tradant.

Omnis enim stomacho crassior esca nocet,

Et semper degant vitam omni labe carentem,

Qualis in aurato margaritis orbe nitet.

Figuntur iunctis etiam castissima lubris

Oscula, mellitis anteferenda fauis,

Ut norint pacem sancta sibi lege colendam.

Discrepat à Musis, iurgia quisquis amat.

Augusta cinctum caput est viridiq; coronæ

Ex lauro, similis quæ manet usque sui.

Nam velut in summo Parnassi vertice montis
 Delia perpetuo laurus odore viret,
 Non illam Borea, neque vis mouet aspera bruma,
 Sed contrà assurgit robore nixa suo;
 Sic horum pietas, virtus, industria, candor
 Frondescent, tristem non habitura diem.
 Ipsa quidem vita breuis effugit umbra caduca,
 Et tegitur vili vile cadauer humo;
 Pars melior superest, nullis obnoxia morbis,
 Nec metuens iras, Parca seuera, tuas.
 Huius opus quodcūq; bonum, laus, gloria, facta,
 Salua manent finem nescia habere suum.
 O fortunatum, cui prospera fata dederunt
 Pierij summum culmen adire iugi,
 Et gustare sacros latices, neclaque Dearum,
 Quod rapidus fudit Bellerophontis equus.
 Aspera sunt primo (fateor) vestigia gressu,
 Occurrunt dura et adiamille via.
 Mox ubi Caucasæas rupes atque inuia saxa
 Viceris, haud longum iam tibi restat iter,
 Magnorumq; simul meta est superata laborum,
 Iam varios fructus, grataque mella legis.
 Vos igitur lecti iuvenes, & clara virorum
 Gloria, qui tantum sustinuisistis onus,
 Pro meritis vestrus fragrantem sumite flores,
 Quos fouit gremio pulchra Napæa iuo.

Plu-

Plurimi, quæ restât facili modulanda Camæna,
 Musa mihi nimum dura nouerca negat.
 Grandior assurget uestrarum buccina laudum,
 Quæ fundet Latio grandia verba sono.
 Cedite cuncta loco, pateat locus amplius eunti.
 Huc ades huc properas, huc, Pithopæe, veni.
 Tu flectes hominumq; animos, animosq; Deorū,
 Admiscens lepidos grandia verba iocis.
 Nempe ille & vestras laudes, & stirpis auita,
 Nouerit in digitis enumerare suis.
 Audite hunc grauitè dicentem atq; ore disertò,
 Romani eloquiū qui pater esse queat.
 Quod superest, vestro grator iam letus honori,
 Atq; precor titulus omina fausta nouis.
 Pergite felices, ut maior gloria crescat,
 Et plures istis accumulatis opes.
 Non eadem semper stabit fortuna, nec atas,
 Nec ver purpureum, quod fuit ante, redit.
 Pergite, dum cæptis supremum imponere finem
 Dent superi; uberior post ea missis erit.
 Pars uestrūm vigiles diuina oracula pandāt,
 Pars medicas artes, iustitiamque colant,
 Ut per vos Muse, per vos Ecclesia surgat,
 Quæ facta est rapidis præda cruenta lupis,
 Floreat ut patria per vos quoque gloria gentis,
 Iustitiaque suus restituatur honos.

*Hæc precor, hæc summis animi conatibus opto;
 Numina dent, votis pondus inesse meis.
 Dent senis hæc eadem Pylj superetis ut annos,
 Utque vebant vestram vela secunda ratem.*

AD LAMBERTVM LVDOL-
 fum Pithopœum pro dono missis Poe-
 matum libris David Pareüs

ἄντο χεδίαζων.

*Q*uas tibi pro tãto grates, Pithopœe, repẽdã
 Munere, quo Phæbus dignus & ipse fo-
 Sacra, pios manes, tadarũ fœdera, silvas (ret?
 Aonidum, libri, quos mihi mittis, habent.
 Vix celeri inuersis aliquot mihi pollice chartis,
 Sic loquor; Ex ipso noscitur ungue leo. (nas,
 Quàm lemi aureolas Tagus agmine voluit are-
 Tam tua iucundo carmine vena fluit. (mico,
 Quin, quòd amicitia hoc pignus mihi mittis a-
 Gracius id multis est, mihi crede, Tagis.
 Quid, Lãberie, igitur, tanto pro munere poscis?
 Quid Telenicus inops, quid dabit Iruo egēs?
 Non mihi, ceu quondã succrescũt floribus horti
 Candidulis, musto non mihi prala rubent.
 Poma darẽ, cappumue darẽ, vel dulce colostrũ,
 Batyrumue darem, caseolosue darem.

Anne

*Anne legam violas aliena in sepe recentes?
 Sunt viola munus sed leuidēse nimis.
 Vota dabo, vos, ô voco, ter tria numina, laurū
 Cingite Lamberti fronde virente caput.
 Laurigeros inter Pithopæus honore poëtas
 Iam vigeat, quotquot Renuſ & Albiſ habēt.
 Sic veſtro æternum decus aſpirate Poëta,
 Fundat ut ambroſiſ carmina tincta fauiſ;
 Tempora ſic mollis genialia tranſigat æui,
 Eius & infeſtet nulla podagra pedes.
 Sic dabit aut vno ſtans, aut pede ſoſpes utroque,
 Carmina pro veſtri plurima honore chori.*

XI. Kalendas Aprileis,

CIO. IO. XXCV.

ΚΕΝΟΤΑΦΙΟΝ ΠΟCΙΛΛΙ VΙ-
 treĩ elegantiffimi.

*Hic ſita ſunt vitrei mæſtiſſima fragmina pocli,
 Quo bibere in cælo Romulus ipſe velit.
 Hoc mihi per multoſ ſervatum grauit̄er annoſ
 Vno indocta ictu dextera fregit opus.*

25. Octob. 1585.

F 4

AD NICOLAVM DOBBI-
num, veterrimum & iucundissi-
mum amicum.

*S*ilauisse liber mecum, tibi calda parabo (ram;
Balnea sub quartã quinctãue podagricus ho-
At tibi, qua faciunt huc, ipsus cetera quare,
Ferg, cibum tecum si vis bene vespere mecum
Viuerè, & halecem modica cœnare patella,
Pauculaq; Heimbachij pocla exhaurire Falerni.

12. Martij, clō. 15. xxcvi.

ΑΦΘΕΩΣΙΣ ΚΑΙ

ΟΥΔΕΝΩΣΙΣ

Nouueteris Cornucopiæ,
NIHILI VTOPIENSIS,

*Strena loco inter amicos mutuo missa
per internuntium*

MERCVRIVM LIBERA-
lem, Patricium Beneuentanum.

ΟΥΔΕΝ ΠΑΣΟΒΙΟΣ.

EPIDAMNI
APVD POLYDORVM CARGIVM,
cl. 10. XXCIV.

STRENA I. PASS.

ad Memm.

NIHIL.

I Annus adest, festa poscunt sua dona Kalenda,
 Munus abest, festis quod possim offerre Kalē-
 Siccine Castalius nobis exaruit humor? dis.
 Usque adeò ingenij nostri est exhausta potestas,
 Immunem ut videat redeuntis Ianitor anni?
 Quod nusquã est, potius noua p̄ vestigia quarã.
 Ecce autem, partes sese dum versat in omnes,
 Inuenit mea Musa NIHIL, ne despice munus.
 Nã Nihil est gemmis, Nihil est pretiosius auro.
 Huc animũ, huc igitur vultu aduerte benignos.
 Res ea narratur, quæ nulli audita priorum.
 Ausonij & Graij dixerunt cetera vates;
 Ausonia indictum Nihil est, Graiaq; Camœna.
 E cœlo qua unque Ceres sua prospicit arua,
 Aut genitor liquidis orbem complectitur vlnis
 Oceanus, Nihil interitus & originis expers,
 Immortale Nihil, Nihil omni ex parte beatum.
 Quòd si hinc maiestas & vis diuina probatur,
 Nonne & honore Deũm Nihil & dignabitur a-
 Cõspectu lucis Nihil est incundius alma. (ris?)
 Vere Nihil, Nihil irriguo formosius horto,
 Floridius pratis, Zephyri clementius aura.

In bello

In bello sanctum Nihil est Martisque tumultu,
 Iustum in pace Nihil, Nihil est in fœdere tutum.
 Felix, cui Nihil est (fuerunt hæc vota Tibulli)
 Non timet inuidiam, fures, incendia temnit,
 Sollicitas sequitur nullo sub iudice lites.
 Ille ipse, inuictus qui subijcit omnia plâis,
 Zenonis sapiens, Nihil admiratur & optat,
 Socraticique gregis fuit ista scientia quondam,
 SCIRE Nihil, studio cui nunc incumbitur vni,
 Nec quidquam ludo mauult didicisse iuuentus,
 Ad magnas quia ducit opes & culmen honorû
 Nosse Nihil, nosces, fertur quod Pythagorea
 Grano herere faba, cui vox adiuncta negantis.
 Multi Mercurio freti duce viscera terra
 Dura liquefaciunt, simul & patrimonia miscet,
 Arcano instantes operi & carbonibus atris,
 Qui tandem exhausti damnis, fractique labore
 Inueniunt atque inuentû Nihil usq; requirunt.
 Hoc dimetiri non vlla decempeda possit,
 Nec numeret, Lybica numerû qui callet arena.
 Vel Phæbo ignotû Nihil est, Nihil altius astris.
 Tuque, tibi licet eximium sit mentis acumen,
 Omnem in naturâ penetrans & in abdita rerû,
 Pace tua, Memmi, Nihil ignorare videris.
 Sole etiam Nihil est & puro clarius igne.
 Tange Nihil, dicesque Nihil sine corpore tangi.

Cerne Nihil, cerni dices Nihil absque colore,
 Surdū auāit, loquiturq; Nihil sine voce, volatq;
 Absq; ope pēnarū, & graditur sine crudibus vl-
 Absq; loco motuq; Nihil per inane vagatur. (lis,
 Hamano generi vtilius Nihil arte medēdi. (cet
 Nec Rhombos igitur, nec Thessala murmura tē
 Idalia vacuum traiectus arundine pectus,
 Neu legat Ideo Dictaum in vertice gramen;
 Vulneribus saui Nihil auxiliatur amoris.
 Venerit & quamuis trans mæstas portitor vn-
 das,

Ad superos imo Nihil hunc reuocabit ab Orco.
 Inferni Nihil inflectit præcordia Regis,
 Parcarumque colos, & inexorabile pensum.
 Obruta Phlegræus pubes Titania campis
 Fulmineo sensit Nihil esse potentius ictu.
 Porrigitur magni Nihil extra mœnia mundi,
 Dyque Nihil metuunt. Quid longo carmine
 plura

Cōmemorem? virtute Nihil præstantius ipsa,
 Splendidius Nihil est, Nihil est Ioue deniq; ma-
 ius.

Sed tempus finem argutis imponere nugis,
 Ne tibi, si multa laudem mea munera charta,
 De Nihilo, nihili pariant fastidia versus.

IN

IN NIHIL I PASS.

Pace mihi liceat sapientes dicere vestra,
 Qui factum ex nihilo dicitis esse nihil;
 En qui vos verbis, qui vos ratione refellat,
 Et quiddā esse probet, quod fuit ante nihil.
 Quiddam, inquā, ex Nihilo faciat, quo crede-
 re quidquam

Grandius, aut etiam fingere velle, nefas.
 Immo, quod mirum magis est, qui misceat unā
 Sic alicui Nihilum, sic aliquid Nihilo,
 Ut confirmet idem simul esse aliquidq; Nihilq;
 Et neutrum esse probet, quod sit utrunq; tamē.
 Mirus homo Nihil est, aliquid ponensq; negāsq;
 Quodq; negat statuēs, quod statuitq; negās.

V. B. T.

A N T I D O R A

IN VETVS ATQVE NOVVM

NIHIL omnibus omnia donans,

ad

DANIELEM TOSSANVM,

dono mittentem

I. PASS. NIHIL:

Sole sub hoc solum Nihil omni parte beatum.

Aurea

*Aurea nunc redyt miseris mortalibus aetas.
 Vnum namque Nihil qui tenet, omne tenet.
 Este procul cura, duri procul este labores.
 Unica iam cunctos vocula parua beat.
 Dives eris, doctusque uno Nihil atque beatus.
 En tibi res, quantas quantula spondet opes!
 Ergo Nihil cupias, vereare Nihil, tibi curas
 Sit reliquas inter maxima, nosse Nihil.
 Nec procul ignoto venit hoc Nihil orbe petendum,
 Suppeditat quavis hora locusque Nihil.
 Mirus ab integro seclorum nascitur ordo, (hil.
 Quod fuerat Nihil, est omne: quod omne, Nihil.
 Ast ego, quod tanti es mihi muneris autor & auctor,
 Pro, quo me ditas, munere, reddo Nihil.
 Sic tua sunt nostris aequalia munera donis.
 Nil mihi cum mittas, accipis ergo Nihil.
 Pace tua verum liceat mihi dicere, reddo
 Plus tibi, quam mittis; Nil tria; quinque Nihil.
 Nam Nihil est melius cella plenaque crumena,
 Et certa melius commodiusque domo.
 Cui Nihil est, cellam & plenam tenet ille crumenam;
 Pulchram, cui Nihil est, incolit ille domum.
 Denique cui Nihil est, pleno tenet omnia cornu.
 Ut teneas igitur cuncta, remitto Nihil.
 Si sapis, auscultans pleno Nihil omnibus ore
 Laudantem, ut teneas omnia, quare Nihil,
 De*

*De Nihilo factum tenuis lege carmen amici,
Cui fandi & dandi copia summa Nihil.*

*Ad eundem de eiusdem Nihil noua
efficacia.*

EX Nihilo semper certo Nihil ordine factum,
Hæc ex quo mundi machina vasta stetit,
Nec posse ex Nihilo quemq̄ producere quidquã,
Hoc mundi donec grande manebit opus,
Dicunt & scribunt uno concorditer ore,
Quotquot Aristotelis dogmata cuncta p̄bãt,
Abdita scrutantes semper miracula rerum,
Natura varias & parientis opes.
Primus ego hoc veterũ, certa ratione, Sophorũ,
Et quos dehinc atas postera cunque tulit,
Hoc licet auditu fiet & mirabile dictu,
De Nihilo falsum dogma docere queo.
Non aliquid tantũ sed multa & cõmoda ma-
Ex Nihilo, expertus posse venire scio (gna,
Inunc, & Nihil ex Nihilo dic posse creari.
Ecce nihil genuit ἄσχετα. farra, merum.
Inunc, & verbis Nihil hoc illudde superbis.
Hoc uno, quoduis vincitur Omne, Nihil.
Aurea placatis redierunt secula diuis,
Cui Nihil hoc donãt, huic dare cuncta volũt.

Primus ego hęc reperi, superis mōstrātib⁹, artē,
 Qua Nihil exiguo cuncta labore ferat.
 Nō mihi fas Diuūm secretam exponere mentē,
 Concessum hoc vni munus habere mihi.
 Vt res gesta, breui referam, celabitur autor,
 Ne tanta fiat vilior artis honos.
 Ibam fortē vagas solus torrentis ad undas,
 Qui bifido pingueis flumine findit agros,
 Hic ubi prisca lupi seruans & nomina montis
 Despiciit arx plani iugera culta soli,
 Raraque disiecti superant vestigia claustrī,
 Aurata & tremulis ludere gaudet aquis.
 Sollicito varias voluebam pectore curas,
 Optima desperans pessima quaque timens.
 Nec mihi tum prestō fidus qui ferret amicus
 Auxilium curis consiliumue meis.
 Morbus & angustis vrgens in rebus egestas,
 Cura domus, patria tristia fata mea,
 Viginti exsiliū quod durat, & amplius, annos,
 Et grauis incerto vita trahenda loco,
 Hęc veterē augebant mihi cuncta & singula lu-
 Et repetita, noui caussa doloris erant. (Etū,
 O quoties imo traxi hęc suspiria corde;
 Hei mihi quā sterilī vita labore fugit.
 En cerdo, & quiuis quā cultos possidet agros
 Sutor, & herbofi iugera multa soli,

Quā

Quàm grauida latis redeunt de mōtib^{us} agnæ,

Adspice, dat quantas quantula vitisopes!

Ast ego Grammaticos stultus voluensq^{ue} poetas

Nel profecturis littora bubus arō.

Perde leueis, dixi, calamos, & proyce libros,

Hec si uilis acus vel dare marra potest,

Lingue graueis tandem nugas & pulpita rara,

Si sapis, ingrata & paupera regna schola.

Quid cū rhetoribus tibi virginibusq^{ue} nouenis?

Sunt iocus hæc tantum difficilesq^{ue} λόγολ.

Vix malè conducto latitas & paupere tecto,

Nec soli licet hoc incoluisse tibi.

Maxima pars domino, ignotoq^{ue} secunda colonō,

Hospitibus cedit tertia, quarta tibi.

Cum logicis Physici longūmq^{ue} valete poeta.

Subula plus uestris artibus una potest.

Splendida res tituli uestri, sed splendida tantū,

Et nihil est, præter nomen inane, schola.

Talia dum tacitis itero iustisq^{ue} querelis,

Consumens curis cor miser ipse meum,

Ecce leuis summo vicini vertice montis,

Hos mihi, vel similes vox dare visa sonos;

Sive hominis vox illa fuit, seu foriè Dearum

Vnius, in siluis quæ loca sacra colunt;

(Vox audita mihi tantum, no visa figura

Vllius, hæc certum dicere parte vetat)

Quid frustra Musas, nec noxia carmina culpas?
 Quid iacis in surdas irrita verba Deas?
 Nō solus primusue, nec ultimus es, quod es. Om
 Grāmaticus debet pauper & esse miser. (nis
 Sic statuit, iusta qui ponderat omnia lance,
 Arbitrio cuius fors sua quemque manet.
 Dives Grammaticus nūquam fuit atq; beatus,
 Non est, non talem secla futura ferent.
 Nec bene Grāmaticus felix & dives, Ego omni,
 In noua, Mæcenas, Si Deus, Arma, docet.
 Grammatici, Felix & Dives, limine semper
 Exsulat. huic nimia sunt graue pondus opes.
 Diuitias frustra, qui pauper & est miser, optat.
 Diuitibus tantū nunc tribuuntur opes.
 Tu quoq; pauper eris semper, quia pauper es. ergo
 Mente, quod es placida, si sapias, esse velis.
 Cetera tranquillo permittas pectore Diuis,
 Sedulus iniuncta munera sortis agens.
 Hi tibi sufficient modica clementeque dextra,
 Huius quam vita postulat usus, opem,
 Cum victu cultum, non turgescente crumena,
 Et, nihil vt superet, nil tibi deesse sinent.
 Vt que nouo possis, hæc sic fore, discere signo,
 Accipe mæroris pharmaca certa tui.
 Cum Phæbo faciles dignantur Apolline Musæ
 Hoc te, quo nullum munere maius habent.

Auso-

Ausonius, Nihil, hoc, at Graëus dicitur ΟΥΔΕΝΣ
 Est pater huic ΟΥΔΕΙΣ, ΟΥΔΕΜΙΑ est ge-
 natrix,

Et patria VΤΟΡΙΑ est, toto pcul orbe remota,
 Solus ubi regnum Maximum. ΟΥΤΙΣ habet,
 Per populos latè qui dat sua iura volent. is
 ΜΗΔΕΝΑΣ, atque suo ΜΗΔΕΝ in orbe
 timet.

Ne tamen esse nihil, Nihil hoc, nisi somnia, cre-
 Nascitur Vtropico hoc semē & herba solo, (das;
 Aspera cui facies, color ater, amarus & urens
 Est sapor, at mira fertilitate valet.

Nā Nihil incultis vltro bene crescit in hortis,
 Absque Nihil duro terra labore dedit.

Et tamen est gemmis simul & pretiosius auro,
 Dulcius est melle, & purius igne Nihil,
 Prestanti melius vino Nihil, arida fruces
 Cūm sitis & durus macerat ossa labor,

Et Nihil est oculis, Nihil huius lumine cæli,
 Est nihil arguta dulcius arte lyra,

Et Nihil est pulcra melius castaq; puella,
 Suavius est placita coniugis ore Nihil,

Et Nihil est melius turdo pinguique ferina,
 Et melius somno est viliusq; Nihil,

Deniq; cui Nihil est, felix magis cuncta tenente.
 Nā dare, cui, quoties vult, Nihil ille potest;

*Cui Nihil est, nihil ille potest amittere; tuta
 Praesidio vniuers, sunt sua cuncta, Nihil.
 At qui cuncta tenet, si quod dare munus amico
 Fortè velit, dare non est potis ille Nihil.
 Et, qui cuncta tenet, perdit facili omnia casu,
 Cum gemitu cernens, omnia facta Nihil.*

Τοῖς οὖν ἀνθρώπων μόνον ἐστὶ ἐν πράγμασι ΟΥΔΕΝ
 τῆς μεγάλης σπουδῆς ἄξιον ἢ δὲ πόνου.
 ΟΥΔΕΝ ΠΑΣ Ο ΒΙΟΣ, κὶ πάντα τὰ πράγματα θυτῶν.
 ΟΣΙΣ ἔχειν ἐθέλεις πάντα, τὸ ΟΥΔΕΝ ἔχει.
 Πάντα πέλει ΟΥΔΕΝ, ἢ ΟΥΔΕΝ Τ' ἀνθρώπινα πάντα.
 Πάντα ἔχων, ΟΥΔΕΝ, πάντ' ἔχει, ΟΥΔΕΝ ἔχων,
 Πάντα ποιεῖν δύναται, καὶ νικάν πάντα τὸ ΟΥΔΕΝ.
 ΟΥΔΕΝΟΣ ἐκ γὰρ πάντες τὸ γεγνόμενοι.

*Sed quia nō cuius contingit adire Corinthum
 Vtopicam, & pulcro rura beata Nihil,
 En herbam Vtopicis natam tibi nuper in agris,
 Quam cum flore simul semen habere vides.
 Ista tibi, mea si docilis praecepta sequeris,
 Producet subito χεῖματα, farra, merum.
 Ast ubi, cur, quando, qua sit ratione seren-
 dum*

*Hoc Nihil, ut fructus proferat usq; nouos,
 Te prater, non fas homini cognoscere cuiquam,
 Te solum tanto munere Musa beat.
 Nec mihi fas artem verbis exprimere tātam,
 Quam docet haec tectis parua tabella notis,
 Nulli*

Nulli audita prius, nulli conspecta tuorum,
 Tu primus tanta & munera solus habe.
 Fas tamē est alijs tecum hinc decerpere fructus;
 Ars ipsa & soli traditur herba tibi.
 Ergo vale, doctasq; caue culpae sorores,
 Quae tibi dant larga munera tanta manu.
 Dixerat, & notas subito discedit in auras,
 Siue hominis, seu vox numinis illa fuit.
 Obstupui primū, flexo dehinc poplite, grates
 Latus ego Phæbo Pieridumq; choro.
 Dicta fides sequitur; tristi qui mente gemensq;
 Exieram, leta fronte reuerto domum.
 Iussa ubi perficiens, mihi mox (mirabile dictu)
 Ferre Nihil vidi χεῖματᾶ, farra, merum,
 Sic igitur multum Nihil est, hoc denique solo,
 De Nihilo veterum dogmata victa iacent.

Ad eundem de eiusdem Nihil mira
 metamorphosi.

Sole sub hoc nulla Nihil est ex parte beatum.
 Quid non longa dies, quid nō peruertitis anni?
 Quod bona nuper erat, iam mala res Ni-
 hilest,
 Nec tantū mala, sed factum est quoque pesti-
 ma. namque
 Est uxore Nihil peius in orbe mala,

Intolerabilius Nihil est, quàm femina diues,
 Non bene nummato cum datur illa viro,
 Sauius inuisis Nihil est que fuit que nouercis,
 Cum miscent auida dira venena manu.
 Paupertate Nihil grauius reperitur in orbe.
 Diues ubique placet, pauper ubique iacet.
 Asperius Nihil est, Nihil est que superbius, at que
 Cum miser ingētes possidet Irus opes.
 Stultius & miseros Nihil infelicius omnibus
 Inter mortales uiuit amante sene,
 Et Nihil in terris ad Gangem à Gadibus usque,
 Lasciua & bibula turpius extat anu,
 Vicinoque malo Nihil, at que minante ruina
 Et Nihil incerta peius ubique domo,
 Aspidis & Nihil est morsu lethalius idē
 Scorpj, & obliquo dente minātis apri,
 Et Nihil est rabida canis implacatus ira,
 Cum patulo dirum virus ab ore vomit,
 Tigribus atq; lupis Nihil, & truculētius urfis,
 Quos auidi rabies improba ventris agit,
 Sauius est iritati Nihil ungue leonis,
 Inno uas miserè dilaniantis oues,
 Porcorum impurus Nihil est impurius intris,
 Obsæno cum se prouoluere luto,
 Et Nihil est hominis vetere atq; cadauere putri
 Fædius ad spectu fætidiusq; Nihil,
 Tamque

Tamq̄ Nihil malè olēs est, quàm fullonis avari
 Cùm vetus in medio frangitur olla foro,
 Est importuno clamore rudentis aselli,
 Et cuculi raucō durius ore Nihil,
 Est & felle Nihil, Nihil est & amarius, atque
 Ex myrrha potus mixtus & ex aloë,
 Pruritu Nihil & scabie mordacius acri,
 Quam malè purgato corpore sanguis alit,
 Et Nihil est tussis, magis, pituitaque molestum,
 Aspera cùm raucō gutture verba cadunt,
 Febre Nihil lentaque phthisi, morboque caduco,
 Tristius est saeva peste fameq̄ Nihil,
 Surdis & mutis, claudis & lumine cassis
 Flebilis Nihil est, debiliusq̄ nihil,
 Chiragra Nihil est crudelius atque podagra,
 Cùm misero torquent lægida membra toro,
 Omnibus in terris, ingrata crimine mentis
 Detestabilius deteriusq̄ Nihil,
 Fædius ebrietate Nihilque nocentius, omnes
 Qua pereunt vires ingenijque vigor,
 Et magis ridiculum Nihil est, atq̄ ebrius, usum
 Qui nullum linguæ, nec rationis habet,
 In vna Nihil est mendace odiosius ore,
 Ex rixis pugnas quod ciet atque necem,
 Et penetrabilius Nihil est, quàm frigus adurēs,
 Cùm riget Arctoo terra subacta gelu,

Et Nihil est grauidi pecori exitialius aestu,
 Cùm grauis arenteis Sirius vrit agros,
 Tristius obscura Nihil est quoque nocte, viator
 Quando ignota sibi per loca carpit iter,
 Fortenti Nihil est & carcere tetrius, in quo
 Vincit dura compede membra reus,
 Vanius & leuius Nihil est, quàm somnia, mēteis
 Quae pavidas hominum falsa timere iubent,
 Et Nihil est Ponto, Nihil est immitius igne,
 Cùm vento vireis sumit uterq; nouas,
 Et Nihil est cella peius, vacuaque crumena;
 Hinc malesuada fames provenit atque sitis.
 Horridius bello Nihil & certamine Martis,
 Lex & ubi nullum Pax habet alma locum.
 Quid multis? Morte est Nihil in clemētius ipsa,
 Quae surda cunctas respuit aure preces,
 Implacabilius Nihil atri limine Ditis,
 Unde potest fixum nemo referre pedem.
 Sic, modò quo fuerat melius nihil, ordine ver-
 Tristius est cunctis deteriusque Nihil. (so,
 Usque adeò constans nihil hoc sub sole, leuique
 Omnia momento, quae viguere, iacent.
 Sic patet, ex aliquo nihilum malè saepe parari,
 Sic aliquid, nihil est, & nihil est aliquid,
 Sic, vice mutata, veterum stant sarta Sophorū,
 Stantque Stagirita dogmata tecta senis.

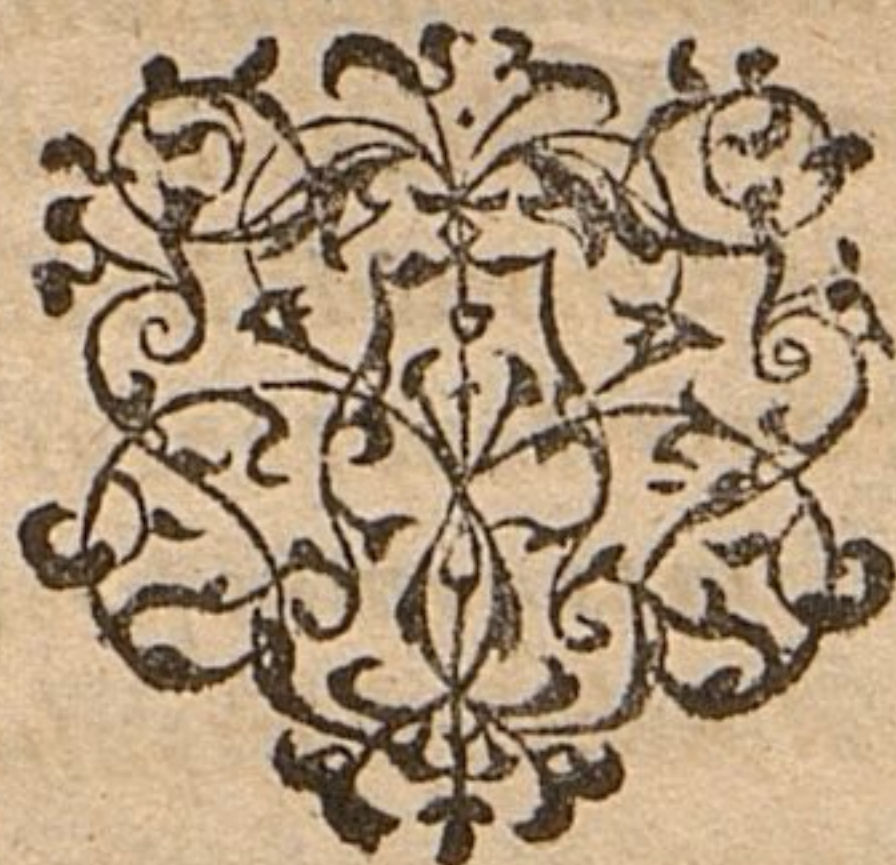
Quis

*Qui sapit, is dirum miseris mortalibus omen,
Hoc, cane denitat peius & angue, Nihil.*

*At solus reliquos inter stultissimus omneis
Grāmaticus triste hoc pergit habere Nihil,
Coniugat infelix, Nihil, haut declinat, & ipse
Perpetuò, nota peccat in arte miser.*

*Nam bene Grāmatici declinant omnia; solum
Declinare Nihil Grammatici nequeunt,
At tu, de Nihil, hæc nihili cui metra remitto,
Viue, vale, & cautus perge timere Nihil,
Atque tuis reduci, Christo duce fretus, adesse
Magnanimo precibus consilysq; Duci.*

NEAPOLI NEMETVM FA-
cieb. mense Octobri, 1583.

IN GIGANTOMA-

CHIAM EILARDI AB

Alma, Frisij.

Instabileis iuuenam curas & pectoris aestus
 Haud nihil est elego ludere posse breui;
 Amplius est puris librum concludere Iambis,
 In qua, DOVZA, nouus Roscius arte cluit,
 Quem laudat praesens, quē postera diliget atas;
 Ingenij id meruit dexteritate sui;
 Cū Ioue pugnantum sed pangere bella Gigantum,
 Versibus Herois, maius utroque reor.
 Constat, idem multos veteres tentasse Poetas,
 Sed bene, susceptum nemo peregit opus.
 Nostra nouum fausto genuerunt sidere vatem
 Secula, Frisiaci spemque decusq; soli,
 Cui docta ingenium cū Pallade Phœbus Apollo,
 Grandiaq; Aonides metra dedere Dea,
 Quis fretus, cælo minitatum vincula fratrum
 Anguipedum, docto carmine bella canit.
 Ergo maeste noua virtute Eilarde, Gigantes
 Hi stabunt, dum stant pontus & astra, tui.
 Conueniēs equidem es nomen sortitus ab Alma.
 Nam vates almm̄ perficis almus opus.
 Eitelbergæ, IV. eid. Mart. anno
 cl. 10. XIV C.

IN

In Aristophanem factum ex Græco Latini-
num à NICODEMO FRI-
Ichlino.

Eupolis atq; Cratinus, Aristophanesq; poeta,
 Ut Venusine acri carmine Flacce canis,
 Si q; erat dignus describi quod malus, aut fur,
 Quod mæchus, mendax, belluo, latro foret,
 Sape palam multa cum libertate notarunt,
 Seu vir, siue esset femina, diues, inops,
 Patricius seu quis de plebe ignobilis ima,
 Artibus excultus, seu foret arte rudis.
 Eupolidis pridem periere & scripta Cratini.
 Seruatus Diuûm est munere Aristophanes.
 Socratis experta est quondam sapientia, q; sinz
 Huius mordaci dramata facta metro.
 Excessit, fateor, sineis medicina modumque,
 Et iussus scena est cedere Aristophanes.
 Saluat amen Graia virtus & gratia lingue
 Perstitit, hæc tibi laus ppria, Aristophanes,
 Qui verè Graio cluis esq; Terentius ore,
 Musa licet mordax & tua salsa fiet.
 Qui dulci meruit nomen Chrysostomus ore,
 Et Constantini, Prasulis in vrbe fuit,
 Assiduo legit studio, lectumque relegit,
 Argolici mirans verba polita soni,

Nocturna que parans sese recreare quiete,
 Te cap, ti fertur supposuisse suo.

Antiquum clausit quōdam tibi lesa theatrum
 Artibus vrbs toto nobilis orbe bonis,
 Virginis armigera de nomine nomen Athena
 Nacla, nouem sedes Aonidumque decus.

Ast post multa tibi, casum indignatus amici,
 Secula, Thespiadum gloria magna lacus,
 FRISCHLINVS, populi laudato nomine vi-
 En Latio reddit plena theatra foro, (Et or,
 Strenuus Argolico, vertēs, tibi condita iambo,
 Romano simili dramata culta pede.

Ne metue offensas scena securus Athenas,
 Iam tibi FRISCHLINI, Roma labore
 fauet.

Quisquis amas Graios, Latios quicumque le-
 pores,
 FRISCHLINI fruere hoc gratus Aristo-
 phane.

IV. eid. Maias, cl. l. xivc.

ELEGIA

ELEGIA AD CLARISS. VI-
rum D. SEBASTIANVM BLOSSIVM, Phi-
losophiæ & Medicinæ Doctorem, Physi-
cæque Aristoteleæ in Academia Eitel-
bergensi Professore, & collegij in ea-
dem Philosophici Decurionem, col-
legam & amicū, Eitelberga Vl-
mam abitum paran-
tem.

*Siccine solius, BLOSSI doctissime & olim
Magna Machaonij fama future chori,
Nulla tuos potuit sensus inflectere nympa,
Panoria Nicrus quæ rigat arua schola,
Vt Pallatini nobiscum clara Lycei
Excoleres Musis pulpita, ut antè, tuis?
Siccine Neccarides nympa desuescitis ad vos
Allicere Aonijs corda dicata iugis?
Quò vestra cessere artes, quò blandula vultus
Gratia, quò roseis dulcia verba genis?
Corpore præstantem pulcro, iuuenilibus annis
Florentem, veris ingenijq; bonus,
Doctoris clarum titulo, feliciter herbas
Tractantem medicas scriptaque Aristotelis,
Quæ rerum varias inquirunt sedula causas,
Et stabiles ortus interitusq; vices,*

Nullane cōpedibus potuit constringere blandis,
 Et docta gratas inijcere arte moras?
 Sic ego, secreta solus dum valle quiesco,
 Mollia de viridi gramine ferta parans,
 Curtaque perpendo formosi tempora veris,
 Tellurisq; novas omniparentis opes,
 Et relego gelida vatem securus in umbra,
 Qui canit in formas corpora versa novas.
 Sic contrà, Aonidum mox una repente Dearū,
 Siue hæc Uranie, siue Thalia fuit;
 (Vtra esset, nequij certis cognoscere signis;
 Vox audita mihi, non Dea visa fuit.)
 Cur ita Panorias grauiter, Pitheopæ puellas
 Incusas? nihil hæc commeruere mali.
 Neccarides nondum desuescunt allicere ad se
 Aonijs nympha corda dicata iugis;
 Non harum cessere artes, non blandula vultus
 Gratia, non roseis dulcia verba genis.
 Per sena expertus tu lustra hoc saepe fateris,
 Et probat assensu Blossius ipse suo.
 Nec ferus est adeò, non ut mitescere possit
 Virginei vultu colloquijsq; chori.
 Panorio paruo, magna cur præferat urbis
 Mænia, quæ Sueuo cernitur Vlma solo,
 Vlma viris opibusq; potens atque ubere gleba,
 Ipso te, vera hæc, iudice, causa subest.

Scis,

Scis, natale solum quanta dulcedine cunctos
 Ducat, & immemores non sinat esse sui.
 Ducit idem natale solum dulcedine mira,
 Nec sinit immemorem Blossion esse sui.
 Blossion, hic nihil est, cur iure reprehendere possis,
 Tu quoque quod faceres, si prior ille facit.
 Namq; Dauēturi veteres patriosq; penates,
 Isela quos latis munit & ornat aquis,
 Isela praediues Reni cornuq; Boreum,
 Westualici Hesperius Isela limes agri,
 Haud equidem tot post annos inuitus adires,
 Praeferesque Nicro Panoriaq; schola,
 Si te fata tuo paterentur viuere voto,
 Atq; tua curas ponere sponte tuas.
 Hec una est, Nicro, sed & altera caussa, relicto,
 Cur paret ad patrios, caussa, redire lares.
 Quot caelum stellas, verno quot tempore flores
 Campus habet, pisces quot mare, silua feras,
 Sueuia tot claras & nobilis Vlma puellas
 Diuitijs, forma, moribus, arte, fouet.
 Harum, cum nuper patrios inuiseret agros
 Blossius, ingenuo captus amore redit.
 Cum longū, hūc etenim reducē post tēpus amico
 Suena salutasset fortē puella sono,
 Mox secum, grato vultum suffusa: ubore,
 Blandaq; virginici signa pudoris habens,

Hunc cinea tam facie iuuenem mēbrisq; decorū,
 Et tantis clarum dotibus ingenij,
 Panorias, magna celebres licet arte puellas
 Virginibus Sueuis praeripuisse sinam?
 Non ita; sed blāda est nostra quoq; gratia forma,
 Et mea, quod meritò, Sueuia, ametur, habet.
 Hic etiam doctis locus est & gratia Musis,
 Virtutisq; suus durat & artis honos.
 Ergo tuum posthac Blossi obliuiscere Nicrum,
 Grataque de nostro pocula fonte bibe.
 Magnus Aristoteles, docti iam scripta Platonis,
 Iam valeant Physica pulpita dura schola.
 Huc properans medicam tracta feliciter artem,
 Hacque tibi magnum nomen opesque para.
 Panoriā lauda, at Sueuam tibi iungito nymphā.
 Virginibus Sueuis gratia maior inest.
 Huc te fata vocant; ducant te fata volentem.
 Debetur thalamo Sueua puella tuo.
 Vota fides sequitur; cacum mox pectore vulnus
 Concipit, & patrio Blossius igne calet.
 Panorijs Suenas praefert iam sponte puellas,
 Exferit & vireis patria terra suas.
 Sic nympha nymphis, & amor mutatur amore,
 Sic modò, quae nuper displicuere placent.
 Rebus in humanis non est durabile quidquam,
 Nec stabili praesens permanet hora fide.

Sic ait,

Sic ait, & tenuis subito discessit in auras,
 Siue hæc Vranie siue Thalia fuit.
 Ast ego secreta tacitus de valle reuiso
 Et fessus tecti limina nota mei,
 Perque viam, cæli spectansq; palatia terræ,
 Ad summum facio talia vota Deum;
 Quando nulla tuos, Blossi doctissime, sensus
 Panorÿ potuit flectere nympha chori,
 Ut Pallatini post hæc quoque clara Lycei
 Excoleres studio pulpita, ut antiè, tuo,
 Quod mihi nunc unum collega & restat amico,
 Hæc cape pro captis vota precesque tuas;
 Qui mare, qui terras, qui nutu sidera flectit,
 Curriculum vitæ prosperet omne tuæ.
 Quò tua te virtus, Blossi, vocat, i pede fausto,
 Floret ubi Sueuo nobilis Vlma solo,
 Atq; mei, ut cari, retinens constanter amorem
 Collega, studijs fausta precare meis.
 Te quoties coram, Pithopæi mentio fiet,
 Et meus hic socius, dicit, nuper erat.
 Sic medicas semper tractes industrius herbas,
 Felicique pares pharmaca cuncta manu,
 Sic citò complexu nympha potiare pudica,
 Sic petat amplexus virgo pudica iuos,
 Sic, qui te talem cari gennere parentes,
 Latag; sint reditu tecti paterni tuo,

H

*Sic, Suevas inter qua fulget, ut Hesperus, urbes,
Sana sit officio nobilis Vlma tuo,
Sic opibus prestansque viris & fortibus armis
Gaudeat aduentu Sueuia tota tuo.
Vine, vale, & Blossi doctissime, tempora semper
Panorie gratus lata precare schola.*

Eid. Maiis, anno à nato Christo

CIO. IO. X I V C.

PARAPHRASIS DICTI PAUL-

lini ad Philipenses cap. i. v 23.

τὴν ἐπιθυμίαν ἔχω εἰς τὸ ἀναλῦσαι καὶ σὺν
Χριστῷ εἶναι.

V*ixi natura, & voto satis; alterius me
Iam desiderium vitæ tenet, & piget huius
Amplius impuro iactari turbine mundi,
Tantum ubi peccatū, & morbi, & genus omne
malorum*

*Regnat & excussis latè dominatur habenis.
Ergo age, qui misero vitam mihi morte parasti
Christe tua, & iustam cælestis iudicis iram
Sanguine placasti proprio, quem flumine largo
In cruce fudisti pro me, proque omnibus ante
Secula cuncta tibi donatis à Patre, clemens
Tu peccata mihi mea cuncta & terra remitte,
Et va-*

Et variis mentem curis, artusq; dolore
 Iam fractū, hoc tristi peccati & carcere mortis
 Ereptum, tandem cœli me transfer in aulam,
 Tantūm ubi iustitia, & vita, & genus omne
 bonorum

Regnat, & omne simul tecum regnabit in aulā.
 Huius, Christe tuo solius sanguine, scriptum
 Me gratis regni heredem, cœtumque piorum
 Hoc tibi selectum de mundi, πληροφορηθεῖς
 Spe veraque fide, licet utraque debilis & sit
 Languida, dissolui cupio, terrisque relicta,
 Et vanis hominum curis, citò vivere tecum,
 Et semper felix. Exaudi Christe precantem,
 Exaudi, & facies, scio, nec promissio fallat
 Vnquam me tua, nec veracis gratia verbi.
 Hoc igitur fretus, tranquilla mente supremam
 Exspectans horam, & fixa mihi tempora vitæ,
 Quidquid me facere, & quidquid me ferre iu-
 bebis,
 Quod potero, faciam, dum spiro, Christe, fe-
 ramque.

Nonis Ianuar. anno 1585,
 in morbo.

H 2

EPITAPHIUM NICOLAI
à SEIDLITZ, Silesij, iuuenis præstan-
tissimi, & amici carissimi.

Robur forma genus pietas, industria, cædor,
Doctrina ingenij iudicii que vigor
si cuiquam multos vitam seruare per annos,
Et rigida possent claudere mortis iter;
Ausu tibi nunquam, Seidlitz Leonice, fuisse
Inycere immitis Parca seuera manus.
Eheu nunc ipso rapiens te flore iuuenta,
Mors docet imperio cuncta subesse suo.
Sed tuus in cælo, cum Christo uiuit onatque
Spiritus, hoc recubant molliter ossa solo.

Neapoli Nemetum facieb. X VII. Ka-
lend. Maias. clō. lō. xxciii.

Obiit Wittebergæ, 15. Septembris, anno 1582. ætatis suæ
30. cum illac iter Basileam ex patria ite-
rum suscepisset.

EPITAPHIUM NOBILIS ET
eruditæ pietatis studiosi adolescentis
ANDREAE BORKOVII POLONI.

Hic procul à patria carisq; parentibus, qui
In viridis primo flore cadens iaceo,

Cui

Cui pater ANDREAS, ANDREAE nobile no-
 Cū laur in sacro paruulus amne, dedit, (mē,
 Scilicet, ut tenero docilis meditarer ab ungue,
 Fortia maiorum facta decusque sequi,
 Et bona, me talem fore, spes affulserat, at ras
 Mors iniecit ni properata manus,
 Et vix vndenos mihi nato & quattuor annos,
 Vita abruptissit dulcia fila mea. (pis,
 BORKOVIAE antiquo cretus sum sanguine stir
 KOTTES QVAE genitrix stirpis alūna fuit;
 Consilio pollensque viris & fortibus armis,
 Dat natale mihi terra Polona solum,
 Hic ego carorum studio curaque parentum, (le;
 Clara LEVVARTOVIAE stāt ubi tecta scho.
 Nobilis hinc toto quā VRATISLAVIA mundo,
 Pierio sedes praebet & ipsa choro;
 Celsa PALATINI tandem quā Principis aula
 Al vitreas Nicri lenè fluentis aquas
 Visitur, & totum latè celebrata per orbem,
 Aonides clemens servat aliq; Deas,
 Ingenuas didici sanctis cum moribus artes,
 Impiger iniūcta munera sortis agens.
 Usque meis studui, quò praeceptoribus essem
 Obsequij gratias sedulitate mei.
 At mihi cūm fixa venisset terminus hora,
 Corripuit pectus febris anhela meum,

*Quæ teneri fragileis cùm corporis vteret artus,
 Vix daret vt tenuis arida lingua sonos;
 Hæc animam, largo partã tibi sanguine amne,
 In gremium, dixi, suscipe Christe tuum.
 Sic placida in Domino composuit pace quieui,
 Hic gelidi linguens corporis exuias.
 Iam mea defuncti recubant hoc ossa sepulcro,
 Viuit in ætherea spiritus arce poli,
 Exspectans, dum se cum corpore iungat eodem,
 Dexterâ quæ summi fecit vtrumque Dei.*

Obiit Eitelbergæ, 12. Kalend. Quintil.
 anno 1585. ibid. facieb. 14. Kalend.
 Quintil. anno 1586.

EPITAPHIVM SCRIPTVM
MEMORIÆ ET HONORI IUVENIS
 virtute & doctrina præstantissimi, & Poetæ egregij,
 EILARDI ab ALMA, FRISII, amici mihi carissimi
 & familiarissimi, piè in Christo, sed nimis matu-
 rē, defuncti Eitelbergæ, Kalend. Octobrib.
 anni 1586. ætatis suæ 22.

Conditur hoc tumulo, primis exstinctus in
 annis

*EILARDVS Frisij spesq; decusq; soli.
 Scilicet, hoc viuo, meruisset patria, quidquid
 Cum Latio veræ Græcia laudis habet.*

Siu-

*Si iuueni pietas, doctrina, modestia forma,
 Ingenium, vita tempora longa darent;
 Ingenium, pietas, pudor & doctrina dedissent
 Huic meritò vita tempora longa sua.
 Sed pede mors pulsans a quo mortalia cuncta,
 Cū pueris iuuenes & rapit atra senes. (mē;
 Non tamen extinctū iacet hic cum corpore no-
 Usque tui viuet nominis, ALMA, decus.
 Hoc tua promeruit, nulli sic condita vatū,
 Tempora quos hæc, vel prisca tulisse liquet,
 Musa, Gigantæos grandi quæ carmine motus,
 Gestaque cum superis impia bella canit.
 Cælestem iam læta tuū migravit in aulam
 Pars melior; molli hac ossa teguntur humo.
 Hæc quicunq; legis tumulo superaddita metra,
 Nil, nisi, dic tacitè, PVLVIS & VMBRA
 sumus.*

3. Nonas Octob. anno 1586.

CLAVSVLA LIBRI HVIVS
quinti.

*Has meliùs claudit funus, q̄ gaudia, SILVA S.
 Nos semper memores MORStubet esse suū.*

Pag. 34. lin. 26. lege, Te Clarij. 36. 1. Fata meis. 68. 3. Podar-
 gum. 71. 1. æqui.

Johann Lauterbach

1531-1593

[Faint, illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

o.

s.

u-

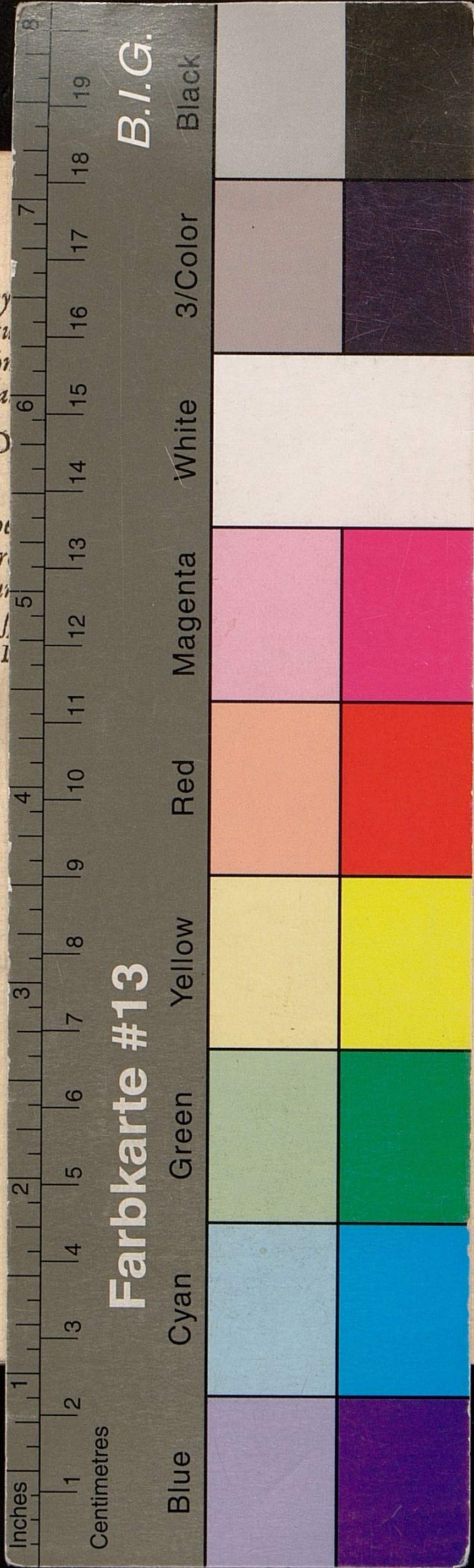
s,

o

n

POEMATVM
 LAMBERTI LV,
 DOLFI PITHOPOEI,
 DAVENTRIENSIS, LI-
 BER QVINCTVS, QVI EST
 SILVARVM secundus

ad
 HIPPOLYTVM à COLLIBVS, IVRIS
 Consultum & in Academia Eitelbergensi
 Antecessorem.

↔ B & D ↔

SPIRÆ NEMETVM.
 TYPIS BERNARDI ALBINI,
 ANNO 1588.